

10 Chiếc Phao Cứu Đắm

Tác giả: Ban Truyền thông Sdb

Hơn lúc nào hết, các gia đình luôn phải đối diện với tình trạng “chiến tranh”, “chia tay”. Đôi khi không cần những lý do lớn, mà chỉ cần một lời sơ xẩy cũng dẫn đến cãi vã. Trong cuộc sống có rất nhiều điều rất đơn sơ nhưng lại có sức giữ cho bầu khí trong gia đình được hòa hợp, không rơi vào hố xung khắc. Xin đơn cử ra 10 “chiếc phao cứu đắm” cho bạn.

1. Hãy gương cờ trắng. Từ lâu, lá cờ trắng đã trở thành biểu tượng không chỉ cho việc đầu hàng mà còn cho mong muốn ngừng bắn và tiến hành đàm phán trên chiến trường. Trong thực tế, mỗi ngày chúng ta có thể đối diện với rất nhiều sự kiện không như ý, ngoài dự liệu của chúng ta (tiếng hát karaoke đình tai từ nhà hàng xóm, gặp một người thô lỗ, mất đồ, không tìm thấy giấy tờ cần tìm...). Những bất trắc này làm chúng ta bị “trật đường rầy” trong cái thường ngày. Thông thường, bạn phản ứng thế nào: La lối? Hay vung nắm đấm? Hay sỉ vả người hàng xóm? Hay bực tức, căng thẳng? Chúng ta hãy coi chừng bởi chỉ cần là một cơn căng thẳng nhỏ, nhưng một khi đã bắt đầu, nó có thể trương to dần lên cho đến khi trở thành một cuộc nội chiến.

Như thế, “Gương cờ trắng” trước hết nghĩa là gạt bỏ dòng xúc cảm nóng bỏng đang dâng trào. Điều này không có nghĩa là cam chịu, đầu hàng, nhưng là một bản lãnh phát xuất từ nhận thức rất thực tế rằng mọi sự chẳng bao giờ xảy ra như mơ

ước; rằng có những hòn đá cản đường to tướng, ta không thể nhấc ra mà cần phải “đánh một đường vòng” để vượt qua. Hãy nói lời nhã nhặn, lùi một bước, làm cho vấn đề nhẹ đi. Chẳng hạn: Một đứa trẻ 4 tuổi làm rớt một cái tách đẹp của mẹ khiến bà rất giận, tuy nhiên, em đã “dập tắt” ngay được ngọn lửa vừa nhen nhúm trong lòng mẹ khi buột miệng hồn nhiên nói: “Ồi, đời là thế!”.

2. Hãy lắng nghe. Lắng nghe là một viên thuốc huyền nhiệm đưa bạn đến kết quả chắc chắn. Một cách đơn giản bạn hãy hình dung ra xem mình đã có sự quý mến thế nào đối với những người đã lắng nghe bạn, và lòng bạn đã dạt dào niềm hy vọng làm sao khi có ai đó đã lắng nghe bạn, bởi điều này làm chúng ta cảm thấy mình được hiểu, được thông cảm và được đánh giá. Người không được lắng nghe sẽ cảm thấy đau đớn và buồn phiền. Thật khốn khi nhiều người không nhận ra rằng mình là người lắng nghe tồi tệ. Để lắng nghe, đòi hỏi chúng ta phải có một liều lượng nào đó về sự trung thực và khiêm tốn, sự nỗ lực và tính kiên nhẫn, nhưng chúng sẽ đem lại cho chúng ta một kết quả tuyệt vời, đó là trao ban cho ai đó cảm nhận mình được lắng nghe. Việc lắng nghe cách thực sự là một tác nhân làm giảm stress đáng kể. Ngoài ra, việc để cho người khác nói lời cuối cùng luôn là dấu chỉ của sự bản lãnh và quân bình. Trên hết, việc lắng nghe còn có nghĩa rằng bạn không muốn thiết lập một cuộc thảo luận kiểu “Được rồi, chúng ta xem coi ai thắng?”.

3. Chấp nhận sự khác biệt. Mỗi người đều có một cách thức để đối diện và giải quyết các xung đột. Mỗi người có một bậc thang giá trị riêng. Và ai trong chúng ta cũng đều tin rằng cách nhìn của chúng ta luôn có lý và không thể phản đối được. Vấn đề nằm ở chỗ là mọi người khác như vợ/ chồng, con cái, hàng xóm, bạn bè của chúng ta cũng có cùng xác tín ấy về ý kiến của họ! Tuy nhiên, phong phú và sự tiến bộ của nhân loại tùy thuộc vào sự khác biệt. Thay vì lên ngựa và tuốt gươm chia vào tất cả những ai đi ngược với ý kiến của mình, bạn hãy lặp lại câu nói:

“Người này nhìn vấn đề thật khác mình, nhưng cũng là chuyện bình thường thôi!”. Ai thực lòng kính trọng ý kiến khác biệt, họ đã tiết kiệm được không ít những cuộc cãi và ngay lập tức làm hạ nhiệt sự tấn công của đối phương.

4. Con người luôn được ưu tiên

trước. Nếu người cha luôn có phản ứng bình thản trước những tai nạn nhỏ (ô tô bị vẽ bẩn, vỡ chén đĩa, điểm xấu...), ông nói với cậu con: “Không có gì quan trọng, mọi sự đều có thể thay thế, ngoại trừ con!”. Không có lời nào lại có thể đem lại kết quả kỳ diệu như lời này. Người phối ngẫu hay con cái của bạn sẽ hết sức vui thích khi biết rằng con người và cảm nhận của họ thì quan trọng hơn vật chất rất nhiều.

Mọi thứ mà thoạt trông có vẻ quan trọng (rửa chén đĩa, lau dọn, nấu nướng, chương trình tivi, những cuộc mua sắm và trách nhiệm hàng ngày) vẫn có thể trì hoãn được, nhưng đối với con người thì tình cảm không thể, đặc biệt đối với trẻ em. Con người phải được neo chặt ở đây và lúc này. Hãy nhớ, cái sẽ đem bạn đến Thiên Đàng không là những vật chất có giá trị trong nhà băng, nhưng là khả năng trao ban vô điều kiện.

5. Hãy tiếp nhiên liệu. Chúng ta đang sống trong một vòng quay xã hội với nhịp điệu điên cuồng. Hầu như ai cũng ước được một món quà là có phép thuật để hiện diện ở khắp nơi hầu đạt thành công trong mọi sự. Để tăng sức lực và tìm được những giờ phút ngơi nghỉ, bạn hãy nghĩ đến ngày Chúa nhật là ngày nghỉ, ngày của niềm vui sống cùng nhau và tiếp liệu cho tinh thần (chứ không chỉ nằm lỳ, lười nhác). Bạn hãy tìm thời gian để đọc một cuốn sách tốt, xem phim, chơi với con cái, hay nghe nhạc...

6. Chăm sóc sức khỏe. Những hoạt động thể chất và những gì làm cho thân thể khỏe mạnh đóng góp vào lợi ích của đời sống gia đình: Ta sẽ ngủ tốt hơn, tránh được sự căng thẳng và

những cầu nhàu khó chịu. Ta có động lực sống hơn và muốn được sống tốt hơn.

7. Hãy chăm sóc ngôi nhà của bạn. Ngôi nhà là không gian sống động của gia đình bạn, nó thay đổi và lớn lên cùng với bạn. Các bạn hãy nghĩ đến ngôi nhà của mình với lòng biết ơn sâu xa: Chính nó bảo vệ các bạn khỏi lạnh giá, khỏi sự nóng nực, tránh những kẻ đột nhập. Nhà không là một ngẫu tượng, càng không là một bảo tàng. Hãy yêu ngôi nhà với sự chăm sóc và tận tình, bởi đó là nơi đẹp nhất thế giới thuộc về bạn, và trong đó mọi người bạn thân yêu của bạn nương náu.

8. Hãy diễn tả cảm nhận của bạn. Thông thường thiên hạ hay biểu lộ những cảm nhận tiêu cực, nhưng bạn đừng làm thế. Bạn đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội để nói lời yêu thương: “Ba mẹ yêu con!”. Đây là một lời đơn sơ, chẳng tốn phí gì nhưng lại làm nên phép lạ. Nó là nhựa thơm, là lời an ủi cho cả người cho lẫn kẻ nhận. Trao đổi ngày sống với ai đó là một món quà hoàn hảo.

9. Hãy làm gương sáng. Những con em của các bạn không bao giờ quan tâm đến những lời giảng dạy của bạn, mà chỉ để ý đến những gì chúng sống và những gì các bạn làm. Mỗi ngày các bạn hãy tự hỏi: “Đâu là sứ điệp mà tôi đang trao cho con cái của mình?”.

10. Hãy chia sẻ những hoạt động tinh thần. Có một ít những hoạt động hợp nhất gia đình các bạn, chẳng hạn như cùng nhau cầu nguyện, cùng sống đức tin. Các bạn hãy tổ chức ít nhất mỗi năm một lần ngày lễ hội kỷ niệm niềm vui và giúp hiệp nhất. Mọi người trong gia đình hãy cùng nhau tham gia một vài hoạt động công ích của khu xóm hay giáo xứ. ■

<https://sdb.vn/10-chiec-phao-cuu-dam/>

Bài Học Tha Thứ

Ngô Sơn, S.J.

Cứ mỗi chiều thứ Bảy, tôi lại được đi thăm viếng người nghèo. Những người mà chúng tôi gọi là “những người bạn của Chúa”. Thoạt nghe, sao cụm từ này thân thương đến nhẹ lòng, nhưng càng ngẫm nghĩ, càng đi vào với thực tế, cụm từ này lại làm lòng tôi nghẹn đắng.

Có hai đứa trẻ, có “bố” nhưng không có “cha”, có ‘má’ nhưng chẳng có “mẹ”. Hai em được sinh ra, cha đi theo gái, mẹ đi theo trai, để hai em lại cho ông bà nội. Hai em bảo: “Thầy ơi, chúng con có bố là ông nội chứ không có cha đẻ. Có má là bà nội chứ không có mẹ sinh ra.” Qua hỏi chuyện, tôi biết cha mẹ hai em vẫn còn sống. Họ đã có gia đình riêng của mình. Họ không giàu nên chẳng chu cấp gì cho hai em cả. Ông bà nội công lưng nuôi hai em từ khi đứa lớn 3 tuổi, đứa nhỏ 1 tuổi, đến giờ đứa lớn đã 21 tuổi rồi. Nếu lời chia sẻ của em dừng lại ở đây thì cũng quá đủ để tôi suy nghĩ rồi. Nhưng em lại tiếp: “Khi con học lớp 11, trong lúc đóng học phí cho cô giáo, cô nhìn con với vẻ mặt khó chịu và nói rằng: ‘Sao cô cứ đóng cho tôi toàn tiền lẻ không vậy, cô có biết tôi phải kiếm lại mệt lắm không?’” Em gái nói tiếp: “Con thình lạng trong giây lát rồi từng chữ một con đáp lại lời cô: ‘Cô biết không, đây là số tiền bà nội em đi hái rau muống thuê cho người ta gần hai tháng đó. Em cũng đã định ra hàng tạp hóa đổi tiền chẵn rồi nhưng làm vậy không xứng đáng với công sức của bà.’” Và em đã bỏ học từ đây. “Sao trên đời này chẳng ai coi trọng người nghèo cả vậy thầy? Cả những người có học cũng xúc phạm đến họ nữa” – em buồn bã nói với tôi.

Lời chia sẻ của em làm sống lại ký ức đã được chữa lành của tôi. Tôi muốn một điều gì đó nơi em, nên tôi đã chia sẻ với em kinh nghiệm tương tự của mình.

Từ lớp 9 chuyển sang lớp 10, thầy phải chuyển từ trường làng xã sang trường thị trấn. Chuyện xảy ra với thầy tương tự như đã xảy ra cho em vậy. Tôi kể tiếp, “đến lúc phải đóng học phí, ở quê thầy, học sinh đóng nguyên một học kỳ. 20.000 đồng cho mỗi tháng, vị chi là phải đóng 100.000 đồng một học kỳ. Thầy cũng đưa tiền cho cô giáo, cô cũng nhăn mặt và nói: ‘Nếu nhà em nghèo quá, em có thể nghỉ học giúp bố mẹ đó. 100.000 mà toàn tiền 500 đồng, 1000 đồng... thế này tôi phải đếm từng đồng mệt lắm.’” Không giống em, tôi kể tiếp: “Với giọng vô cùng giận dữ, thầy nói với cô giáo: ‘Cô biết không, để có được số tiền này, mẹ em đã phải đạp xe đạp hàng chục cây số, bán từng củ khoai củ mì đó. Cô không tôn trọng em, không sao. Nhưng cô phải tôn trọng mẹ em, cô hiểu chứ? Cô không xứng đáng là giáo viên của em. Thầy ra khỏi lớp và nghĩ rằng cả đời này, thầy không thể tha thứ cho cô giáo bởi sự tổn thương cô đã gây ra.’”

Thấy em được an ủi, tôi bắt đầu rí rả đoạn kết của câu chuyện.

“Nhưng em biết không, khi thầy ở trong Nhà Tập, thầy suy niệm bài Tin Mừng về việc Chúa Giêsu rửa chân cho các môn đệ. Thầy dừng lại ở hình ảnh Chúa quỳ xuống bên Giuđa – kẻ phản bội – rửa từng ngón chân đầy bụi đất của ông, rửa xong, Chúa lau khô rồi hôn chân ông và ánh mắt Chúa như muốn nói: ‘Giuđa ơi! Con nghĩ lại đi nhé, Thầy không loại bỏ con đâu, Thầy luôn yêu con. Chúa đã chữa lành vết thương lòng của thầy, và từ đó, thầy đã tha thứ cho cô giáo của mình.’”

Thấy em xúc động, tôi bồi thêm:

“Sau khi khẩn dòng, thầy đã điện thoại cho cô giáo và cô đã khóc như một trẻ thơ khi nhận ra thầy, và thầy cũng vậy. Cô thổn thức: ‘Cô biết nói lời xin lỗi em là không đủ. Nhưng 10 năm cũng đã đủ để cô nghiệm ra lỗi lầm của mình. Thầy cũng nghẹn ngào trả lời: ‘Em cảm ơn cô, nhờ cô mà em biết thế nào là sự tha thứ.’”

“Cảm ơn lời chia sẻ của em” – tôi nói thế và ra về. ■

<https://dongten.net/bai-hoc-tha-thu/>

Chúa đâu?

Little Stream

1.

– “Mày bỏ ngay cái ông Chúa, bà Mẹ cho tao nhá! Nói tiếng nữa cái mặt mày nát như cái ly!”

Thiện vừa nói với Hoài, vừa dần cái ly thủy tinh đựng đầy bia xuống mặt bàn, khiến ly vỡ toang, bia và đá tung toé khắp nơi với mảnh vỡ thủy tinh. Bàn tay Thiện chảy máu. Hoài im lặng, gằm mặt sau cơn giận dữ của Thiện.

Mười phút sau, Thiện thắm hơi men, thấy thẳng bạn chí cốt vẫn ngồi đối diện, cúi gằm mặt uống bia, lặng lẽ gập môi. Có lẽ ngại ngừng vì hành động thái quá vừa rồi, nó khe khẽ trong cơn say:

– “Tao xin lỗi mày! Hoài! Bỏ qua cho tao!”

Hoài nhắc ly bia còn lưng chừng bia với đá đặt xuống mặt bàn cái “tách!”, uống một hơi rồi ra về, bỏ Thiện lại một mình.

2.

Hoài không giận Thiện vì cơn giận nó vừa trút trong bàn nhậu. Cậu buồn vì những suy sụp không đáng có của Thiện – cậu bạn chí cốt của nó – nhất là suy sụp về đức tin trầm trọng như vậy.

Thiện là một giáo lý viên đầy nhiệt huyết. Vợ của Thiện cũng là giáo lý viên giỏi của họ đạo. Hai người là những con người hoạt bát và nòng cốt của họ đạo trong nhiều hoạt động. Thường ngày Thiện làm nghề chụp hình đám tiệc và sự kiện, vợ của cậu thì làm cô giáo mầm non và dạy tại trường mầm non tư thục của họ đạo. Nếu không có đại dịch Covid và xung đột kéo theo thì có lẽ hai đứa vẫn là nhiệt tình và sôi nổi như ngày nào.

Dịch Covid bùng lên mấy đợt, gia đình Thiện mấy phen lên bờ xuống ruộng. Đỉnh điểm xung đột vợ chồng là chuyện Thiện suýt chút bị phạt một vỏ lớn vì lên tham gia chụp hình cho một buổi tiệc sinh nhật trong khi chính quyền xã có lệnh giãn cách nghiêm. Suốt cả năm nay, bé Tuyên – con của vợ chồng Thiện – cứ bệnh liên miên. Thiện hay than trên bàn nhậu với Hoài:

– “Mẹ nó! Bệnh nhi gì mà tốn tiền hơn người lớn. Cày mưa mặt mà đi chữa một chuyến là sạch sẽ!”

Hoài lấy làm lạ vì dạo gần đây những tiếng chửi hay xuất hiện trong câu nói cửa miệng của Thiện, điều mà trước đây không bao giờ có. Gần đây mỗi khi Thiện có chút hơi men trong người là nó lại chửi, như thể những dồn nén lâu ngày được thể hiện qua tiếng chửi đầy thô tục và đau khổ.

3.

– “Cấp này mày có đi lễ không?”

Hoài hỏi Thiện như thế là vì chiều nay cha Hiền – cha sở của họ đạo – gặp Hoài và nhắn:

– “Dạo này Thiện đâu rồi con? Sao không thấy lễ lạc gì?”

Hoài biết chuyện, nhưng không kể hết được với cha, vì nó biết tâm lý của Thiện hiện giờ rồi như tơ vò. Đỉnh ninh rằng những phán đoán và quan sát chủ quan của bản thân về Thiện đều không chính xác, trừ khi Hoài được nghe chính Thiện chia sẻ. Âm ờ hồi lâu, Hoài đáp:

– “Dạ... Dạ... chắc nó bận cày kiếm tiền lo cho vợ con nó đó cha. Để con gặp nhắn nó cho cha!”

Sau câu hỏi của Hoài, Thiện liếc ngang nhìn qua một bên, không muốn nhìn thẳng mặt, trả lời cụt lủn:

-“Đi làm cái mẹ gì? Được cái gì mà đi? Lo cày mà nuôi vợ con nè!”

Tranh thủ lúc Thiện không có hơi men, Hoài bộp bạch:

-“Thiện! Tao nói thiệt mày đừng buồn nghen!”

-“Nói đi!”

-“Gần đây mày bị sao vậy? Mở miệng ra là nói tục. Chúa mày cũng bỏ. Mẹ này cũng chẳng quan tâm. Cãi cọ với vợ mày suốt. Bạ bẻ nói mày cứ chửi với nóng giận. Trước đây mày đâu có vậy. Trước đây mày nói với tao về Chúa, về Mẹ...”

Vừa nghe nhắc tới Chúa với Mẹ, Thiện lại lên cơn nóng:

-“Má! Mày có im ngay Chúa với Mẹ của mày không?”

Hoài không nhịn nữa, bật hỏi ngược lại Thiện:

-“Ừ! Chúa với Mẹ của tao, chớ không phải của mày há?”

...

Không gian im lặng hồi lâu, chẳng ai nhìn ai, cũng chẳng ai nói với ai tiếng nào. Ôm đầu gục mặt, Thiện nghẹn ngào trong nước mắt:

-“Chúa của tao hiền lành, tốt bụng, thương người, chớ không phải ông Chúa vô tâm, tàn nhẫn. Vợ chồng tao sắp tới sẽ ra tòa ly dị đó, Chúa giới hàn gắn đi! Con tao bệnh liên miên kìa, cho nó khoẻ đi! Cày mửa mặt mà sếp còn biểu làm biếng, hăm he cho tao nghỉ việc kìa, Mẹ giỏi Mẹ làm phép cho ông sếp đổi ý đi? Đã vậy gặp thêm thằng bạn tương là chí cốt, dè đâu cứ cần nhân, cứ như tối ngày như mày! Chết đâu chết quách cho rồi đi!”

Thiện vừa nói vừa khóc. Hoài xao lòng trước câu trả lời của Thiện. Giờ cậu đã hiểu vì sao Thiện ra nông nổi. Hoài ôm vai Thiện, cho cậu bạn chí cốt gục vào vai mình mà khóc. Khóc như đứa trẻ.

4.

-“Cha ơi! Thằng Thiện nó tới nè cha!”

Thiện khép nép bước vào nhà xứ. Cha sở từ phòng mở cửa nhẹ nhàng bước ra, cha nở nụ cười hiền từ với Hoài và Thiện. Dừng mắt trước Thiện vừa cười vừa nói:

-“Cái thằng! Mày bỏ Chúa, bỏ nhà thờ, bỏ cha luôn hả con?”

Gãi đầu vì ngại, Thiện không dám đối mặt với cha, thỏ thẻ đáp:

-“Dạ! Dạ!... Đâu có!”

Như Hoài và cha tính trước, đúng là Thiện vẫn kính trọng cha sở như ngày nào. Nghĩ rằng trước mặt cha chắc cậu không dám tỏ vẻ hống hách như mọi khi có hơi men trong người. Vậy nên hai cha con bàn tính đưa Thiện lên nhà xứ gặp cha để hỏi chuyện.

-“Uống đi con! Nước dứa cha mới nhờ người hái xuống.”

Thiện và Hoài cảm ly nước. Hoài cảm ơn cha. Thiện lí nhí gì đó trong miệng như thể cảm ơn nhưng không nghe rõ được. Không nhìn thẳng vào cha Hiền, Thiện chỉ nhìn chăm chăm ly nước dứa, bàn tay nắm miệng ly xoay xoay tỏ vẻ ngại ngần đối diện với cha.

-“Cha nghe mọi chuyện của con rồi! Hoài nói với cha!”

Thiện liếc mắt trừng trừng nhìn Hoài. Cha Hiền vội nói:

-“Hoài nó muốn làm điều tốt cho con đó! Sao con nhìn nó ghê vậy?” Rồi cha hỏi tiếp: “Thiện con! Nếu có một em học sinh trong lớp giáo lý hỏi con: “Thầy Thiện ơi! Chúa có thương con người không? Con sẽ trả lời em đó thế nào?””

Thiện im thin thít, không trả lời cha Hiền tiếng nào. Tay xoay xoay ly nước dứa. Cha sở tiếp tục.

-“Cha tin chắc con không thể nói với em đó là: “không!”. Ngược lại, con sẽ nói với em ấy là: “có”, vậy em đó sẽ hỏi con: “Vậy sao Chúa để cho mẹ con bị ung thư giai đoạn cuối? Vậy sao Chúa để cho mẹ con sắp chết mà bỏ con?” Thì con sẽ trả lời em ấy thế nào?”

Thiện vẫn im thin thít ngồi nghe cha Hiền nói. Cha tiếp tục:

-“Cha tin là con sẽ không trả lời em ấy được, tựa như hoàn cảnh lúc này của gia đình con. Vậy em bé đó sẽ hỏi tiếp: “Vậy Chúa có thương con và mẹ con không?” Con sẽ trả lời ra sao?”

Lúc này Thiện lí nhí trả lời vị linh mục già:

-“Dạ con sẽ nói với em đó là “Có! Chúa thương mẹ của em và em rất nhiều!” Nói tới đó rồi Thiện bưng mặt khóc.

Để cậu khóc, đợi đến lúc Thiện bình tĩnh hơn, cha Hiền nhỏ nhẹ nói với cậu:

-“Thiện nè! Con là một giáo lý viên, cha tin chắc kiến thức về giáo lý và đức tin của con là những món quà Chúa ban cho con. Cha cũng tin rằng không vì một chút khó khăn trong cuộc sống lại cướp mất những điều ấy nơi con được.”

...

Cuộc trò chuyện kéo dài cả buổi sáng hôm ấy mãi quá giờ cơm trưa.

4.

-“Trang! Sáng nay anh mới gặp cha Hiền.”

Trang liếc ngang Thiện như muốn né tránh cái nhìn thẳng. Cô chỉ hỏi bằng quơ cho qua chuyện:

-“Cha khoẻ không?”

-“Khoẻ! Cha hỏi thăm... em”

Trang nghe tiếng “em” thốt ra từ miệng Thiện, cô giật thót mình vì gần cả năm nay chưa nghe Thiện gọi mình như thế. Trong những cuộc cãi cọ chỉ nghe tiếng “ông – tôi; mày – tao”, còn bình thường thì im lặng việc ai nấy làm, kể cả giờ cơm cũng mạnh ai nấy ăn. Phút chốc, Trang lấy lại bình tĩnh trước cơn xao động, cô ôm gối và mền định ra phòng khách để ngủ, hơn nửa năm nay vợ chồng ngủ riêng vì chăn không ấm và nệm không êm nữa.

-“Trang!... Anh...”

-“Đừng nói tiếng “anh” với tôi. Nghe nhột lắm! Giấy tờ xong rồi! Mai luật sư tới gặp tôi với ông! Tám giờ sáng, đừng đi đâu đó!”

Thiện chạy từ giường ra trước cửa, ôm Trang lại, cô cố giật tay Thiện ra, nhưng anh ôm rất chặt, vừa ôm vừa khóc.

-“Trang... Suy nghĩ lại được không em?”

...

5.

Tan Thánh Lễ buổi chiều, Trang và Thiện tới gặp cha Hiền.

-“Cha! Cha khoẻ không?”

-“Cám ơn tụi con! Cha khoẻ lắm! Bữa nay... vui rồi hén!”

Thiện quay sang nhìn Trang rồi cười mỉm. Quay sang đáp lời cha sở:

-“Dạ!” kèm theo cử chỉ gãi đầu vì ngại.

Bàn tiệc tối hôm ấy ở nhà xứ, có cha Hiền, Thiện, Hoài và Trang. Thiện bộc bạch với cha, với vợ và người bạn chí cốt của mình:

-“Cha ơi! Sau buổi gặp cha, con hiểu nhiều điều hơn! Con nghiệm ra rằng những khó khăn mà con gặp phải không vì hoàn cảnh dịch bệnh hay do ai khác, mà do bản thân con. Con gay gắt với Trang quá nên cổ mới giận con, rồi dần dà khiến tình cảm rạn nứt. Thêm chuyện con bị hãm he đuổi việc và con cái bệnh tật dồn thêm thất vọng và áp lực. Kể từ khi vợ chồng con êm ấm thì mọi chuyện dần ổn. Không phải do Chúa và Mẹ gây hại cho con, mà chính con tự gây ra cho mình thôi.”

Cha Hiền vỗ vai nói với Thiện:

-“Con hiểu là tốt rồi!”

Rồi cha quay sang nhìn Hoài chọc vui:

“Thằng Hoài, sắp tới có vợ nhớ học hỏi cách làm và kinh nghiệm của thằng Thiện ngen con!”

Chiều tối hôm ấy, buổi tối đơn sơ của bốn cha con tại nhà xứ kéo dài với tiếng cười giòn giã, hạnh phúc. ■

<https://dongten.net/truyen-ngan-chua-dau/>

Con Tôi Làm Cha

Thụy Du

– Con muốn làm cha.
– Thằng mắc dịch, mới mười mấy tuổi đầu, vợ con đâu mà đòi làm cha.

– Không, cha xứ cơ, như cha chánh Toàn í.
– Ôi trời, mà y khùng rồi hả Hoàng, mà làm cha của mấy sắp nhỏ tao còn thấy lo, giờ mà đòi làm cha thiên hạ, chắc tao chết với mà y quá. Không được.

– Sao lại không được?
– Tính mà y nóng như lửa, không đi tu được.
– Nóng thì từ từ sửa. Kệ, con cứ đi.
– Ôi bu nó ơi, thằng Hoàng nó muốn đi tu....

Vợ tôi hát há dưới bếp chạy lên, mặt nhợt như tàu lá, đứng chôn chân trước cửa, không tin nổi vào lời vừa nghe.

Gia đình tôi có cả thấy là bảy người, trừ tôi với nhà tôi ra thì có ba trai, hai gái. Thằng Hoàng là đứa thứ ba, là anh của hai đứa con gái út. Thằng này thì tính tình chi thiên chi địa, nóng nảy như ông Lỗ Chí Thâm, từng có chiến tích đánh nhau với tụi trẻ làng bên chưa biết thua là gì. Cái cảnh cha mẹ người ta dất từng đứa con mặt mũi tèm lem, hai gò má sưng phồng sang nhà tôi mắng vốn, hai vợ chồng vốn đã không còn xa lạ gì. Thằng này là vậy, không thích nói chuyện, chỉ thích dùng nắm đấm, nói không nghe là bụp liền, chả như hai đứa anh, hiền khô. Tôi với nó tính tình xung khắc, cha con nói chuyện được dăm ba câu là bắt đầu lời ra tiếng vào ngay. Nó với tôi là vậy nhưng với mẹ và hai đứa em thì khác hẳn, rất chiều và rất thương. Ngày nào cũng ra đồng, bữa câu lươn,

hôm câu nhái về cho u nó làm cơm, có hôm không biết ở đâu mang về được nguyên con chép to tổ chẳng, mấy cha con hấp lai rai với rươu đế, ham hết biết. Ngày mùa thì chỉ có nó chịu ra đồng với hai vợ chồng, từ lúc gieo mạ tới mùa thu hoạch, những ngày mưa phải chạy lúa mang vào kho lẫm cũng chỉ có nó làm. Thằng này được cái to khỏe, mấy việc chân tay không ai bằng. Với hai nhỏ em, nó còn chiều hơn nữa, bữa nào đi đồng về cũng có quà, khi thì ổi, khi thì cóc, lúc lại có một vài con chuồn buộc hồ trong túi bóng. Hè được nghỉ học, thỉnh thoảng nó lại sang ruộng khác cấy hộ, tiền người ta trả, nó dành mua tập cho hai đứa em. Nhưng nói gì thì nói, nó vẫn là thằng trời đánh, hoang tính và nganh ngạnh đến cùng. Hôm rày, tôi dẫn nó vào xin cho ở trong nhà xứ, phụ cha chánh mấy việc lật vật: giúp lễ, làm cơm, quét tước nhà thờ...cho nó bớt cái tính nóng nảy kia đi.

Một ngày....Hai ngày....Ba ngày....không thấy nó về, hai vợ chồng mừng hết biết, nghĩ chỉ có cha xứ mới trị được cái thằng này, biết thế cho nó vào nhà xứ sớm có phải tốt hơn không.

Sang ngày thứ tư, bỗng thấy nó ùng ùng bỏ về, mặt mũi hầm hầm. Hai vợ chồng tiu nghỉu như mèo cứt tai. Nó bị cha chánh phạt, đánh cho mấy hèo, bắt quỳ trước bàn thờ vì tội tham chiến trong trận với tụi bên đời. Ở làng tôi là thế, thỉnh thoảng tụi xóm bên đạo và bên đời vẫn choáng nhau vì bị chọc ghẹo đức tin. Người lớn thì không sao, nhưng đám trẻ con không hiểu chuyện vẫn như vậy. Cha Toàn không ít lần đứng ra khuyên giải hai bên, thậm chí đến từng nhà, dạy từng đứa nhỏ: người lương, người đạo giờ hiểu nhau mà cũng thương nhau nhiều rồi, không còn hiểu lầm như trước nên nghiêm cấm xích mích dưới mọi hình thức. Nói là thế nhưng thỉnh thoảng vẫn có những con sâu làm rầu nồi canh. Thằng Hoàng lại là đứa thích động tay chân nên bị ghẹo cái là nhào vô liền.

Tương sau lần bị phạt, nó “bỏ chơi” với cha chánh, ai dè, đến sẩm tối nó lại vác xe vào nhà xứ. Nó bảo, cha Toàn ở có một mình, lại già cả, đêm hôm lỡ phong gió ra đây thì khổ nên cứ vào xem sao. Quê tôi nghèo, xứ nhỏ, chắc chỉ như một giáo họ trên phố, cả nhà thờ lẫn nhà xứ chỉ có mình cha chánh Toàn về coi sóc, tính ra cũng được gần chục năm không bớt, không ma sơ, không thầy xứ, không chú ứng sinh, thành ra chỉ có con chiên và cha già. Thành Hoàng là đứa sống có tình nhưng không bao giờ thể hiện, thích làm, không thích nói, nó thương cha chánh nhưng cũng giận cha do vừa bị bắt tội chỉ vì nó muốn “bảo vệ đức tin”, nhẽ ra nó phải được tung hô như một “thánh tử đạo” đàng này...

Nó ở được với Cha chánh Toàn hơn một năm thì đòi đi tu. Người ta bảo “gần mực thì đen gần đèn thì rạng”, biết là ở với Cha thì đúng là nó có đỡ hơn trước thật, nhưng trong mắt tôi, nó tối quá thành ra giờ có chiếu đèn pha vào mặt, tôi thấy nó cũng chẳng khác hơn. Vẫn là đứa ngang tàng và khó bảo thôi. Việc nó muốn thành Cha, với vợ chồng tôi mà nói thì đó là một sự đả kích không gì lớn bằng. Không thể tin được. Ấy thế mà nó đi thật...

Ngày nó vào nhập học chủng viện, bu nó khóc lên khóc xuống. Thấy bà ấy khóc quá, tôi không dám cho theo cùng, lờ lên trên ấy mà cứ gào ra như thể thì mắt mặt với các cha lắm. Thành Hoàng cũng đồng ý. Hai cha con tay xách nách mang, bắt xe buýt lên thành phố. Xe dừng ngay trước cổng chủng viện. Chủng viện Hoa Thanh nằm ngay trung tâm. Lớn quá. Có đến bốn, năm dãy nhà, mỗi dãy cao chừng sáu lầu. Thành Hoàng là “lính mới”, được phân vào dãy thứ ba bên trong. Mỗi phòng như vậy có sáu giường, đồng nghĩa sẽ có năm chú nữa ở cùng nó. Mọi người gặp nhau, tay bắt mặt mừng. Đám trẻ chào hỏi. Người lớn cũng chào hỏi. Vui vui. Tính ra, thành Hoàng là đứa đầu tiên xa nhà, hai đứa anh đều đi làm rồi lấy vợ ở quê, hai đứa gái út thì còn nhỏ không nói. Như vậy, lần đầu, nhà có đứa đi xa. Lo hơn là mừng.

Các gia đình “bị bắt” ở lại dùng cơm trưa với các cha rồi mới cho về. Mấy bà mẹ dùng dằng không chịu đi, cứ túm vai, bóp tay mãi, đến là kỳ. Một giờ chiều, thành Hoàng đưa tôi ra cổng. Tôi đi trước, nó theo sau như cái bóng:

– Con tiễn bố ra xe

– Xe sắp đến rồi, mày vào đi. Có ai bắt cóc bố mày đâu mà mày cứ kè kè tao này giờ thế hả. Vào đi, ráng học cho tử tế. Không ở được thì xin cha cho về. Tao không sợ điều tiếng đâu. Đừng có mà cố đấm ăn xôi. À, này, cấm có gây hấn nghe mày, ở đây là chủng viện chứ không phải là ở làng đâu. Bỏ cái tính nóng nảy đi.

– Con nhớ rồi bố. Bố đi mạnh giỏi, bảo mẹ đừng lo cho con, con dễ thích nghi lắm, nhất định sống tốt ạ.

Ồ, thành này bữa nay sao khoác lên mình cái áo trắng thôi mà nói chuyện tử tế thế, mặt lại còn hiền hiền nữa. Xe vừa kịp đến. Tôi quay lưng, khoát tay, ra hiệu bảo nó vào, không cần tiễn nữa.

Quái lạ thật, trời đang nắng sao mưa nhanh thế này, nước ở đâu rơi cả lên gò má...

Nó đi được một tháng...hai tháng...ba tháng...vẫn không thấy đánh tiếng về, Cha quản lý cũng không gọi cho gia đình thông báo cháu đã bị đuổi học vì xô xát trong trường. Vậy là những tình huống xấu nhất tôi lường trước hóa ra lại không đến. Kỳ lạ thật!

Mãi đến mùa hè năm sau nó mới được cho nghỉ về thăm quê. Ngày nó bước vào nhà, tôi suýt không nhận ra thằng con trai thứ ba, cháu đời thứ tám của dòng họ Trần Gia. Cái thằng trời đánh thánh vật ngày xưa sao giờ trông khác thế này, dòm như mấy cậu tú, nho nhã, thư sinh, áo trắng, quần tây, tóc ngôi 3-7 lại còn thêm cặp kính cận nữa. Quá thực là khác xưa quá rồi. Ngồi trong mâm mà cả tám cái đầu chụm vào soi xét, bất kể hành động nào của nó cũng không được bỏ qua:

– Mà nói thật đi, mà có đánh nhau trong trường không?

– Con có học được không, ăn ngủ tốt không, có bị các Cha trách phạt gì không con? – Mẹ nó tiếp lời theo một cách dễ chịu hơn.

– Anh bốn có qua môn không thế, có bị ở lại lớp không. Em nghe chú ứng Quang học trên anh một năm bị cho thôi học rồi đó. – Con bé út nhanh nhẩu.

– Tao....

Thằng Hoàng nãy giờ bị hỏi dồn dập, nóng mặt, tính cự lại nhưng chợt nhớ ra mình là người tu hành nên dịu giọng xuống ngay:

– Con không đánh ai hết, cũng không bị ai trách phạt gì cả và nhất là anh không ở lại lớp nghe chưa út Thụy.

– nó dần mặt con nhỏ bằng hai hàm răng khiết chặt rồi nói tiếp

– ăn ngon, ngủ tốt, nói chung là vẫn đi tu tiếp được. Cả nhà an tâm.

Đến lúc này, mọi người mới dịu xuống một chút và bắt đầu chính thức dùng bữa. Ai nấy lại bắt đầu trò chuyện vui vẻ như được mùa. Mẹ nó ăn một miếng lại gấp cho nó một miếng. Hai đứa út gấp thịt ăn nhoay nhoáy, thỉnh thoảng lại liếc trộm anh trai đây về nghi kỵ vì không hiểu sao đến giờ mà anh bốn của chúng vẫn chưa bị đuổi học.

Nó tu sang sang năm thứ ba thì vào đại chúng viện, được mặc áo chùng thâm và tất nhiên được gọi là thầy. Nom bộ lớn và chững chạc hơn hẳn. Nhưng con tôi để ra tôi biết, cái tính nóng bần của nó thì có chết không hết chỉ là nó đang cố kìm lại. Tôi chỉ thắc mắc là sức mạnh nào khiến nó có thể kìm giữ lâu đến như thế. Rốt cục thì chỉ có Chúa Trời mới biến đổi được nó mà thôi. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng tôi vẫn nghe qua những câu chuyện đại loại: đám trò đi học đạo sợ thầy Hoàng một phép, hay thầy Hoàng vừa mới cốc cho một đám nhóc lạnh chanh đòi đánh nhau với tụi bên đời phải khóc thét. Nhưng cũng có những tin như: thầy xứ Hoàng chơi bánh hết xây, gọi bà bán ya-ua vào rồi kêu cả thầy học trò ra cho ăn một nghỉ mới thôi. Ôi, như vậy thì đúng là đỡ lắm so với hồi nó còn lông bông ở nhà. Chúa lòng lành!

Thời gian trôi nhanh hơn tôi tưởng. Nó tu đến nay cũng đã tròn một giáp. Nó đánh tin báo ngày mai sẽ về thăm quê. Con út vẫn là đứa nhanh nhẩu, đi báo tin cho cả làng biết, không chừa một ai. Mai nó mới về mà tối nay người trong xóm đạo đã đến đầy trong nhà ngoài sân. Người ta tay bắt mặt mừng, gọi hai vợ chồng tôi là ông bà cố, nghe sao sừng sượng và tất nhiên đứa con trai thứ ba, cháu đời thứ tám dòng họ Trần Gia được kêu bằng

Cha. Nó đổ chức Linh Mục. Được ba ngày rồi. Mai về dâng lễ mở tay ở quê nhà. Đã lâu lắm xứ tôi mới có người lên Cha, lần này như nắng hạn gặp mưa nên người trong xóm vui thay cho nó.

Ngày nó về, chưa kịp vào nhà uống nổi ngụm nước đã vội vã chạy qua nhà xứ chuẩn bị cho Thánh lễ đầu tiên. Nó run, run lắm. Đứng trên gian Cung Thánh giảng lễ mà hai tay không thể để yên nổi một chỗ quá ba giây. Nó run ở trên. Cha nó ở dưới cũng như trúng sốt rét. Dự lễ của con trai mà không thể tập trung nổi, cứ hết ngấm con lại nghe ngóng xem xung quanh người ta bàn tán gì về nó. Chắc xong lễ phải qua xin nó giải cho cái tội chia lòng chia trí quá. Buổi lễ kết thúc trong sự cố gắng được ghi nhận của ông Cha con còn non nớt và tấm lòng thông cảm của quý anh em gần xa. Lễ qua thì cỗ đến. Lễ có thể còn thiếu sót. Nhưng cỗ bàn thì không được sai. Nó đi khắp các bàn cảm ơn. Mỗi lần cảm ơn lại 100%. Đây là luật bất thành văn của người nhà quê tụi tui. Ly cạn nhưng tình đầy.

Tiệc dự định chỉ chót đến chiều để khách xa còn về thành phố nhưng không hiểu dây cà ra dây muống thế nào mà cha lớn, cha bé, con lớn, con nhỏ mãi đến tối mịt mới dứt tiệc ra xe. Thằng nhỏ nằm sập một đồng trong nhà, gọi mấy cũng không dậy, phải kêu mấy đứa thanh niên khiêng lên giường. Người ra về hết. Nhà đóng cửa. Mãi đến lúc này hai vợ chồng mới có cơ hội nhìn giáp mặt

con trai. Nó ngủ chẳng hay trời đất. Mặt đỏ như quả cà, chắc là hậu quả của trận rượu đãi khách. Tôi buột miệng:

– Thằng này, vẫn cái tính vui là hết mình, không màng gì sắt. Rượu nó ngấm cho thì đó mai dậy được.

– Cái ông này hay thật. Con nó lên Cha rồi mà cứ thằng này thằng nọ. Người ngoài nghe được thì sao. – Bà bu chau mày, nổi quạu.

Ờ, hóa ra cái thằng trời đánh không chừa ngày xưa giờ đã thành một ông cha xứ đỉnh đạc, đường hoàng. Cuộc đời này vốn dĩ luôn tồn tại những điều kỳ diệu. Nhưng tôi chưa bao giờ ngờ điều ấy lại xảy ra ngay chính trong cái gia đình giữa miền quê nghèo này. Ông Cha con của tôi ơi, giờ phải xưng hô khác với con rồi, từ mai, lúc tỉnh dậy, đừng giạt mình khi nghe cha gọi con là Cha, con nhé! ■

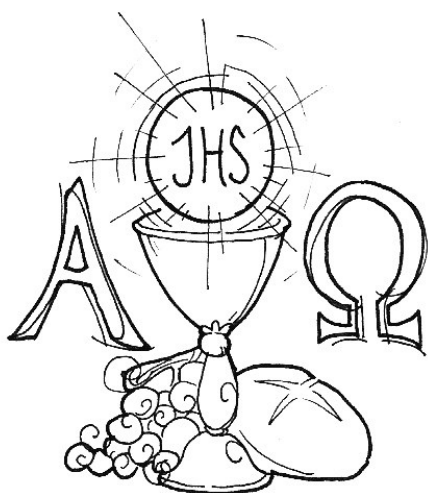
<https://gpcantho.com/truyen-ngan-con-toi-lam-cha/>

Cuộc Đời Của Tâm Bánh

Châu

Phêrô Ngô Gia Hy, (Qui Nhơn)

Tôi là một chiếc bánh lễ vừa được các Sơ làm ra. Thân tôi tròn trịa và trắng tinh. Tôi được may mắn sinh ra để Chúa ngự vào tôi. Kích cỡ của tôi khác với những chiếc bánh còn lại. Tôi to hơn những chiếc bánh của giáo dân và nhỏ hơn chiếc bánh của vị chủ tế. Nói đúng hơn, tôi là một chiếc bánh sau khi hiến thánh sẽ được giữ lại để châu Mình Thánh Chúa. Những chiếc bánh như tôi ít được làm ra, nên tôi lấy làm hạnh phúc, tự hào lắm. Và tất nhiên, tôi là người có đạo.

Vì vòng đời của tôi không dài, không thể để lâu, nên ngay sau đó tôi được chuyển về một nhà thờ gần nơi tôi được sinh ra. Trong hàng ngàn chiếc bánh khác, chỉ có một mình tôi là không giống ai. Tôi bắt chuyện với mọi người, hỏi xem những việc sắp tới như thế nào, nhưng chả có ai biết được. Tôi đành khép mắt đánh một giấc cho khỏe.

Thế rồi tôi được chuyển vào một phòng thánh. Ngoái nhìn ra, tôi thấy được cung thánh

mới đẹp và lộng lẫy làm sao. Bên trên, nơi cao nhất là nhà tạm, nơi mà tôi sẽ ở trong những ngày sắp đến. Mọi người xung quanh tôi đều cuống quýt hẳn lên. Đến chiều, chuông nhà thờ đổ vang, báo hiệu một thánh lễ sắp được bắt đầu. Một Sơ đến mở cửa tủ bánh lễ, và lôi chúng tôi ra. Sơ bỏ tôi qua một bên, đổ bánh lễ vào trong rổ, rồi cứ thế, Sơ sàng qua sàng lại cho những mẩu vụn bay ra ngoài. Những chiếc bánh méo mó, đen đui thì bị bỏ lại. Thế rồi, những chiếc bánh trắng tinh ấy được bỏ vào bình thánh. Riêng tôi thì được ưu tiên hơn, tôi được nằm chung với chiếc bánh của chủ tế trên đĩa thánh. Tôi hồi hộp đợi chờ những điều sắp xảy ra với mình.

Thánh lễ bắt đầu với một không khí trang nghiêm. Sau phần phụng vụ Lời Chúa, chú giúp lễ bắt đầu dâng chúng tôi lên bàn thờ. Chiếc bình thánh được dâng lên trước và sau đó là chén thánh. Ngay sau đó, nắp chén thánh và bình thánh được mở ra. Vị chủ tế đưa tôi lên cao và đọc lời nguyện dâng lễ. Tâm hồn tôi lâng lâng khó tả khi được đưa lên cao. Không những tôi mà những chiếc bánh còn lại cũng như thế. Tiếp sau đó là rước.

Mọi thứ đã sẵn sàng, khi giáo dân đã quỳ xuống hẳn, vị chủ tế đặt tay lên chúng tôi, tiếng chuông bắt đầu vang lên rộn rã. Tôi thấy toàn thân nhẹ hẫng hoàn toàn. Bức tượng Chuộc Tội trên cao phát sáng, một thứ ánh sáng chói lòa dội xuống chúng tôi. Khi bàn tay vị linh mục đặt lên làm phép, ở giữa chúng tôi phát ra một ánh sáng vàng như hào quang rực rỡ. Lòng tôi bắt đầu cảm thấy thật hạnh phúc, vì chúng tôi biết Chúa đã ngự vào chúng tôi rồi. Khi tấm bánh của chủ tế được giơ cao, chúng tôi thấy khuôn mặt đầy máu của Chúa hiện ra. Cả chúng tôi cũng thế, trên mình ai cũng có khuôn mặt của Chúa Giêsu. Lòng chúng tôi vui sướng vì phút giây huyền nhiệm này. Thật khó mà tả sao cho hết, không một bút mực

nào có thể nói hết được khung cảnh thiêng liêng này.

Rồi những chiếc bánh lễ nhỏ biết giờ của mình phải tan ra đã gần đến, nên đã cầu nguyện rất nhiều, lòng ai cũng thánh thoi và vui sướng. Khi vị chủ tế nâng cao cả Mình Máu Thánh Chúa lên, thì nhìn kìa, máu Chúa đang nhỏ giọt xuống chén thánh. Chúng tôi reo hò tung bưng, vì chúng tôi biết, bây giờ chúng tôi không còn là một chiếc bánh lễ bình thường nữa, mà là Mình Thánh Chúa Kitô. Bài ca hiệp lễ bắt đầu vang lên, tôi bắt đầu chia tay những người bạn bé nhỏ của tôi. Và tất nhiên cả người bạn to hơn tôi nữa. Không có một giọt nước mắt nào, nhưng thay vào đó là một niềm vui hiện rõ trên từng khôn mặt.

Khi việc trao ban Mình Thánh Chúa kết thúc, vị chủ tế đưa tôi vào một khung gương hình tròn, được gọi là mặt nguyệt. Tôi được cung kính đưa vào nhà tạm. Vừa đóng cửa, khung cảnh không tối tăm như tôi nghĩ, nhưng thay vào đó là một ánh sáng trắng phát ra từ hai bình thánh xua đi bóng tối nơi này. Hai bên có hai thiên thần cầm đèn đứng chầu. Tôi biết rằng, ở đây không còn là những thứ bình thường nữa rồi, vì đã có Chúa ở đây mà.

Đêm đã đến, tôi nghĩ về cuộc đời thay đổi quá nhanh của tôi. Biết bao những hạt lúa khác đang nằm yên thân trong thùng, bồ, chum hay một cái bao nào đó. Cũng có đứa được đi xa, xa tít bên kia những bờ biển hay dải đất liền. Thật nhanh quá, từ một bông hoa, đến hạt lúa, sàng sẩy chà xát đau đớn mới được hạt gạo trắng tinh. Rồi được trở thành chiếc bánh. Nhưng tôi cảm ơn Chúa vì trong lúc tôi được làm thành một chiếc bánh, Chúa đã giữ gìn tôi không bị cháy vàng, để rồi phải bị loại ra như những chiếc bánh khác. Tôi nhớ đến đoạn Kinh Thánh mà tôi đã được nghe của thánh

Phaolô: “Tôi sống nhưng không phải là tôi sống, nhưng chính Đức Kitô đã sống trong tôi”. Tôi mỉm cười rồi thiếp đi trong sự bình an của Chúa.

Ngày hôm sau, Thứ Năm đầu tháng, tôi cầu nguyện cho việc hoàn thành nhiệm vụ cao cả và thiêng liêng của mình. Tối đến, khi mọi thứ đã sẵn sàng, sau tiếng chuông báo hiệu, tôi được vị linh mục cung kính đưa ra ngoài và đặt vào trong hào quang. Những ngọn nến lung linh, hòa theo tiếng hát nhịp nhàng du dương của mọi người, cùng những sợi khói nơi bình hương cuộn cuộn bốc cao. Chúa Giêsu bắt đầu hiện ra trong tôi. Khuôn mặt Ngài thật nhân từ, Ngài đưa mắt nhìn xung quanh, tay thì dang ra, trái tim thì lộ ra ngoài, hào quang của Ngài làm tôi lóa mắt. Cộng đoàn lắng nghe lời suy niệm của vị linh mục. Vì là mùa Chay nên bài suy niệm kêu gọi mọi người ăn năn thống hối tội lỗi mình, và trở về với Thiên Chúa là Cha nhân lành. Xa xa tôi thấy có mấy người cúi đầu khóc lóc, đôi mắt như cầu khẩn điều gì nơi Chúa. Ngài nhìn rõ từng người một. Khi thấy những người ấy khóc lóc, Ngài cũng khóc theo, đôi tay dang rộng ra hơn nữa như thể muốn ôm những người ấy vào lòng.

Khung cảnh thật thiêng liêng, giờ phút bên Chúa thật gần gũi như cha con lâu ngày gặp mặt. Tôi muốn giờ Chầu lâu hơn thế chứ không phải chỉ ba mươi phút ngắn ngủi như vậy đâu. Khi vị linh mục cầm hào quang có Mình Thánh Chúa vẽ một hình thánh giá lớn, Chúa Giêsu đưa tay ban phép lành như thể chào tất cả đoàn con yêu dấu của Ngài. Hào quang Ngài sáng rực rỡ soi chiếu đến từng góc cạnh của nhà thờ. Ước gì tôi cũng được ngồi dưới đó để được tắm trong ân sủng ấy. Rồi Ngài biến mất, nhưng không rời khỏi tôi.

Sáng hôm sau, giờ cuối cùng trong cuộc đời tôi đã đến. Tôi cầu nguyện thật nhiều, an tâm và vững vàng khi có Chúa hiện diện sống động trong thân thể tôi. Đến lúc ban phát Mình Thánh Chúa, vị Chủ tế đưa tôi ra khỏi nhà tạm. Tôi nhìn ngôi nhà tạm lần cuối để về nhà cùng Chúa tôi. Tôi được đưa ra khỏi mặt nguyệt, những mảnh vụn từ thân tôi rơi vãi ra biển thành những giọt Máu Thánh lấp lánh. Những giọt Máu Thánh ấy được vị chủ tế trút vào chén thánh rất tỉ mỉ, không sót một giọt nào. Tôi bị bẻ ra làm tư, nhưng Chúa vẫn ngự trong từng phần thân thể tôi. Hình ảnh Chúa vẫn còn hiện diện rất rõ.

“Mình Thánh Chúa Kitô!”. Vị chủ tế dứt lời, một cụ già thưa “Amen”. Tôi được đưa vào nằm gọn trong miệng bà ấy. Thân thể tôi bắt đầu tan ra. Chúa lại một lần nữa hiện ra làm sáng lên cả tâm hồn bà cụ ấy. Chúa đã ở lại cùng bà. Một tâm hồn thanh sạch không chút bợn nhơ. Tôi chợt nghĩ, con người cũng giống hạt lúa thối, phải đau đớn dứt bỏ tội lỗi và quên hẳn mình đi, như hạt lúa gạo phải xay xát để trắng sạch. Để Chúa ngự

vào lòng, người ta cũng phải thật sạch sẽ và trắng tinh như những chiếc bánh được tuyển chọn. Đến giờ đã định, người ta phải rời bỏ ngôi nhà tạm là thế gian này để tan nát đi mà về cùng Cha trên trời.

Lạy Chúa. Ước gì con có thể rước Chúa được nhiều hơn, được ngồi đối diện với Chúa trong những giờ cầu, để được Chúa yêu thương và nâng đỡ. Vì con biết, Chúa luôn nhìn con và dõi theo con đến suốt cuộc đời. Amen. ■

<https://gpcantho.com/cuoc-doi-cua-tam-banh-chau/>

Đong Tâm Lòng

Phêrô Phạm Minh Châu

Vừa bước qua cánh cổng nhà thờ, sơ đã nhìn thấy cô gái ấy. Khuôn mặt, ánh mắt vẫn như ngày nào. Nét cười lấp lánh một màu nắng, không chói lòa nhưng thật tươi. Cô gái ấy đưa mắt nhìn sơ, nhưng ngày trước sơ cứ ngỡ cô ấy điên.

Cũng đã mấy năm rồi sơ mới trở về giáo xứ cũ. Cảnh vật nơi đây nay đổi khác so với ngày trước. Sơ nhìn quanh, dấu khác lạ nhưng vẫn còn nhiều thứ quen thuộc. Dưới gốc bàng kia, sơ thường đứng lớp giáo lý; giữa khoảng sân rộng lớn này, sơ đã tập tành vũ khúc cho các em. Nhưng tất cả điều ấy chỉ còn là hoài niệm. Nay, sơ làm công việc khác, mới lạ hoàn toàn. Sơ được Bề trên giao nhiệm vụ quản lý căn nhà tình thương của nhà Dòng. Nơi đó, cũng đông đúc trẻ em, người già, nhưng đặc thù công việc lại khác. Bởi từng mảnh đời nơi ấy cần được sự giúp đỡ và san sẻ nhiều hơn, như hai chữ gắn với căn nhà: “Tình Thương”.

Lúc sơ đặt chân vào nhà xứ, mọi người vây quanh giữa gian phòng. Ánh nắng chiều vàng hoe đổ xuống hiên nhà làm gương mặt ai cũng ngời sáng. Nụ cười của mọi người như bật lên sự nồng hậu để chào đón sơ trở về với tổ ấm sau một thời gian dài. Sự hiện diện đông đủ của các thành viên trong Hội đồng mục vụ đủ giúp sơ hiểu được cái chân tình của họ đáng quý biết dường nào. Cuộc gặp gỡ để bàn bạc công việc tuy đã được định trước, nhưng có lẽ ai cũng thấy niềm vui được đong đầy hơn, khi tiếng cười cứ vang lên sau những câu chuyện rời rạc. Tất cả đều quen biết, tất cả đều thân thương với những thứ thân thuộc. Riêng câu chuyện về cô gái ấy là mới mẻ đối với sơ. Cuộc trò chuyện hiện tại cũng vì thế được đẩy lùi về một quá khứ xa xăm. Đoạn phim ngược thời gian ấy, sơ chỉ biết được dang dở đôi phần.

Cô gái ấy tên Liên. Gương mặt Liên lúc nào cũng khắc khổ, nhợt nhạt. Da dẻ cô úa vàng như bị bào mòn bởi mưu sinh.

Ngày trước, khi sơ còn ở giáo xứ này, Liên vẫn thường đứng trước cổng nhà thờ mỗi trưa, dẫu trên đầu nắng gắt chói chang. Người ta bảo, Liên làm thêm trong thành phố, đến trưa lại trở về để chăm người cha già bệnh tật cùng đứa con thơ. Ngang qua nhà thờ, cô lại tần ngần nhìn vào bên trong. Liên nhìn gì? Chẳng ai có thể biết. Có lẽ, vì Liên không theo Đạo nên mọi thứ về cô đều ít ỏi. Có lần, sơ tìm gặp Liên. Sơ muốn gắng hỏi vì sao cô đứng trước cổng nhà thờ. Nhưng chưa nói hết câu, Liên đã tháo chạy. Sơ nói với theo vài tiếng, nhưng chẳng biết Liên có chịu nghe hay không? Những ngày tiếp theo, sơ vẫn thấy Liên đứng đó, lặng yên như lệ thường. Nhưng vì bận bịu công việc, sơ chẳng còn quan tâm đến Liên tự lúc nào chẳng hay. Nhiều người cũng tò mò, họ tìm, hỏi vì sao Liên đứng đấy, nhưng cô chỉ im lặng rồi bỏ đi. Được một thời gian, Bề trên chuyển sơ đến vùng đất mới. Trưa ngày rời giáo xứ, sơ có đến nhà thờ để chào Chúa, nhưng không gặp Liên. Hình ảnh về Liên cũng vì thế được sơ cất lại chốn này. Sơ gác lại mọi thứ để đến nơi phục vụ mới.

Bằng ba tháng sau, mọi người trong xóm Đạo xì xầm. Người ta bảo, Liên mê mẩn cha Phú. Đàn bà góa bụa, không chồng mà cứ tìm đến cổng nhà thờ để làm gì? Cha Phú còn trẻ, năng động, lại thân thiện với bà con giáo dân nên cảm mến cha là điều rất có thể! Dẫu ở xa, sơ cũng nghe biết chút ít tin tức, nhưng chỉ là những mẩu chuyện chắp vá không đầu không đuôi. Rồi hôm cha Phú ra tận cổng mời Liên vào nhà xứ, mọi người càng thêm

nghe. Ai cũng tin cha trong sạch, nhưng họ sợ cha sa chước cám dỗ. Về sau, cuộc gặp gỡ giữa cha và Liên trở nên thương xuyên hơn. Lúc nào cha cũng mở toang các cửa để tiếp đón. Mọi người ngang qua đều nhìn thấy. Khó chịu, ray rứt, nhưng họ chẳng biết mình phải làm sao?

Rồi một hôm, cha Phú thông báo với mọi người, Liên sẽ được rửa tội để tiếp nhận Chúa. Cả nhà thờ chộn rộn hẳn lên, tiếng người xì xầm ngay trong Thánh Lễ. Hiểu chuyện, cha Phú gõ vào mic vài cái xin ngắt lời. Ai cũng tưởng cha phân bua điều gì, nhưng đâu ngờ cha lại yêu cầu sự hiệp thông: “Xin bà con cầu nguyện cho cô gái trẻ được bình an trên con đường đức tin”. Mọi người đều im lặng, nhưng sự rộn ràng lại dư âm đến tận từng hàng quán trong xóm Đạo. Đi đến đâu cũng nghe mọi người kháo nhau chuyện cha Phú mở lòng và thân tình với Liên. Cha nghe biết tất cả, nhưng chẳng muốn phân minh. Cha nhờ mấy người trong giáo họ quan tâm cách đặc biệt đến gia đình Liên. Một vài người trong số họ tỏ vẻ bất bình, cũng áp a áp úng muốn hỏi cha đôi điều, nhưng chẳng ai dám ngỏ lời.

Sau ngày rửa tội, Liên đến nhà thờ mỗi hôm. Hang đá Đức Mẹ nhờ vậy mà khang trang hơn ngày trước. Liên chu đáo săn sóc, thay nước, chăm hoa đều đặn mỗi chiều. Trở về từ phố khi đã mệt nhoài, nhưng Liên vẫn ghé thẳng vào nhà thờ. Một vài người thương tình, có vẻ hiểu chuyện thường tìm đến Liên bằng sự quan tâm, hỏi han về đời sống Đạo. Liên chỉ im lặng và mỉm cười. Bản thân cô trước giờ luôn vậy, lầm lủi và lặng thinh. Nhưng không phải ai cũng thân thiện, dấu cùn là con Chúa, nhiều người vẫn chưa chịu hiểu cho Liên. Từ ánh mắt đến lời nói, sự dị nghị như được ném thẳng vào người cô. Nhiều người độc miệng còn buông lời cay nghiệt, bảo Liên đến nhà thờ đặc kín như tơ để dễ dàng gặp mặt cha mỗi ngày. Cũng phải! Từ một con người không biết gì đến Chúa, một gia đình sống biệt lập với xóm làng, Liên ào ào xuất hiện giữa giáo xứ như một nhân vật chính của bộ phim truyền hình, với đạo diễn là người gương

mẫu trong mắt bà con. Điều đó sao tránh được sự hiểu lầm và khinh ghét. Mấy lần gặp cha Phú, Liên vẫn nói cười vui vẻ, nhưng tận sâu trong lòng, Liên lại cảm thấy đau đáu với nỗi buồn. Bởi, mọi người trong xóm Đạo chưa hiểu hết con người của Liên.

Từ này đến giờ, sơ vẫn chăm chú đón nhận từng lời từ cha Phú. Câu chuyện ấy như làm cho không khí căn phòng trầm xuống tự lúc nào. Cha kể đến đó thì dừng lại, sơ ngạc nhiên nhìn khung cảnh trước mắt. Mọi người trong bàn đều cúi mặt, chỉ mình cha Phú và sơ phụ trách cộng đoàn nhìn sơ. Cha Phú đưa tay đặt ly nước xuống bàn rồi bắt ngờ hỏi:

“Lần đầu tiên gặp chị Liên trước cổng nhà thờ, sơ Trang đã nói gì, sơ nhớ không?”

Sơ lưỡng lự. Ánh mắt sâu hút như cố nhớ về một điều đã xảy ra từ rất lâu trong quá khứ. Sơ dăm chiêu nhìn mọi người rồi kết thúc bằng cái lắc đầu nhẹ tênh. Vẻ mặt sơ ngượng ngùng vì quên mất điều gì đó mình đã từng thốt ra.

“Nhà Chúa luôn rộng mở, Chúa đang đợi chị, chị vào đi, câu nói ấy đã giúp chị Liên mạnh dạn bước vào nhà thờ, sơ Trang ạ!”

Sơ gạt đầu như đã nhớ được câu nói mà sơ chợt quên, hay chỉ nói vu vơ trong lần đầu gặp Liên? Sơ cũng không ngờ câu nói ấy lại biến đổi được cả một con người. Con người đã làm sơ cảm thấy khó hiểu và tưởng rằng đó là một người điên. Được một lúc, cha nói tiếp:

“Cái này chị Liên gửi trả cho sơ, hôm sơ đánh rơi, chị ấy đã nhặt được.”

Về mặt ngơ ngác chợt kéo đôi chân mày sơ sát lại. Cha Phú đặt tràng chuỗi xuống mặt bàn. Những hạt hoa hồng lấp lánh nhìn sơ như hờn hờ, vì được trở về với người chủ của mình. Sơ nâng niu tràng chuỗi trong tay. Dường như, chuỗi hạt đã được Liên chăm chút nên mới sáng bóng như lúc này. Tràng chuỗi ấy, sơ đã tìm lâu nay, nhưng không biết mình đánh rơi nơi đâu? Sơ ngập ngừng rồi hỏi lại cha:

“Nhưng, nhưng sao chị ấy không trả lại cho con ngày hôm ấy?”

“Bởi nó gọi nhắc về người mẹ của Liên! Mẹ cô ấy đã từng nâng niu tràng hạt lúc còn sống và cả đến khi nhắm mắt xuôi tay nên cô ấy chưa muốn gửi trả! Rồi sơ chuyển xứ, Liên không hay biết nên mới giữ nó lại bên mình. Mấy ngày cuối đời với căn bệnh ung thư gan, Liên cũng nâng niu tràng hạt này như mẹ cô đã từng!”

Sơ vẫn đăm chiêu. Về mặt ai cũng ngạc nhiên. Những lời của cha nói, sao lạ lẫm và bất ngờ quá đổi! Chẳng lẽ, đây là cái duyên mà Chúa đã đặt để cho sơ, bởi hiện tại sơ đang ngồi đây cũng vì cô gái này. Sơ không hiểu điều gì đang diễn ra!

Như thấu cảm được điều vẫn còn khúc mắc trong lòng sơ, cha Phú trầm ngâm, đưa tay rút tờ giấy mỏng nơi cuốn sổ nhỏ rồi đặt xuống mặt bàn. Sơ đón nhận mảnh giấy với những dòng chữ nguệch ngoạc do viết vội của một người đã thất thập cổ lai hy.

Kính thưa cha, quý hội đồng mục vụ và bà con!

Cũng chẳng biết nói chi trong giờ phút này, khi kẻ đầu bạc như con phải tiễn kẻ đầu xanh tại nơi con không nghĩ mình sẽ đặt chân đến! Trước khi nói lời cảm ơn, con xin chia sẻ câu chuyện của chính gia đình con:

Cũng hơn 30 năm trôi qua, con mới bước vào nơi này. Mẹ Liên cũng là người Công giáo. Vì sự hà khắc của bản thân con nên Liên không được theo Đạo Chúa mặc dù nó vẫn cứ ước ao. Mẹ Liên mất, nó cũng mất đi ước mơ làm con Chúa năm nào. Rồi gần đây nhất, Liên bảo với con: Liên thấy bóng dáng mẹ nó – là người vợ của con nơi Đài Đức Maria giáo xứ mỗi trưa. Chính tại Đài Mẹ nơi giáo xứ cũ, hai mẹ con đã trốn con trong những lần say xin triền miên. Bây giờ, khi tuổi đã già, con mới hồi lỗi với những chuyện đã qua. Con đồng ý để Liên được thỏa ước nguyện. Nhưng thật buồn khi nó đã giấu con tất cả mà tìm về với mẹ nó nơi ngôi nhà thờ này.

Con kính cảm ơn Cha, quý ban ngành trong giáo xứ và bà con vì đã yêu thương và đón nhận Liên vào đại gia đình giáo xứ trong suốt thời gian qua. Nay Liên về với Chúa, xin mọi người thương tình tiếp tục cầu nguyện cho linh hồn Maria được hưởng hạnh phúc Nước Trời.

Con kính cảm ơn Cha và mọi người!

Ánh mắt sơ trở nên sâu hút vì ngỡ ngàng. Chỉ vồn vện mấy dòng chữ, nhưng giải thoát cho một kiếp người. Chỉ đôi kí tự, nhưng chấp nên sự thật ẩn tàng bấy lâu. Những dòng tâm tư ấy ba Liên đã đọc trong Thánh Lễ cuối cùng của cô. Hôm đó, bên dưới cộng đoàn ai cũng nghẹn ngào nước mắt. Họ không dám ngẩng đầu lên vì sợ người khác trông thấy giọt nước nơi khóe mắt họ đã trào ra. Nhưng đúng hơn, họ thấy xấu hổ với Liên, với cha Phú vì những lời phàn nàn, phán xét mà họ đã buột miệng buông ra. Lời cảm ơn vì đã đón nhận Liên hôm ấy nghe êm ái nhưng sắc lẹm, lời ấy tan dần trong gió rồi cửa thật sâu nơi tâm hồn những con người đã từng làm tổn thương Liên.

Đến lúc này, sơ mới biết sự thật.

Buổi chuyện trò chiều hôm ấy cũng dần trở về với những kế hoạch ban đầu. Lòng sơ đã thôi lắng đọng cảm xúc với câu chuyện buồn vừa trôi qua. Ai cũng có tấm lòng. Nhưng đây hay vơi lại là chuyện khác. Với thực tại trước mắt, mọi người đều muốn đong vào tấm lòng người còn sống những điều tốt đẹp như để xoa dịu linh hồn của kẻ đã vùi sâu dưới ba tấc đất lạnh căm.

Bất chợt có tiếng gọi từ bên ngoài:

“Cha ơi! Ông cháu cái Liên đến rồi!”

Nghe tiếng người, mọi người đưa mắt nhìn về vật nằng đang đấm mình giữa sân. Sơ cũng gửi ánh nhìn ra phía cổng nhà thờ. Đứa cháu nhỏ đang đẩy chiếc xe lăn chở một cụ già vào bên trong. Họ dừng lại nơi nghĩa đường Phục Sinh trước khi tiến vào nhà xứ. Hai dáng người nhỏ bé thả bóng hình xiêu vẹo trong buổi chiều buồn hiu hắt. Họ lặng yên trước hộc mộ còn mới ngay lối vào. Chính nơi ấy sơ đã thấy Liên cười thật tươi khi vừa bước đến nơi đây. Sơ nhìn hai ông cháu, ánh mắt trù mến như những lần nhìn thấy Liên trước cổng nhà thờ. Kể từ ngày mai, căn nhà tình thương của sơ sẽ có thêm hai thành viên mới. Sơ sẽ bù đắp cho họ vì chưa kịp đong tấm lòng cho Liên!

Trên bầu trời, ánh chiều vẫn kiên trì đổ từng giọt nắng sau cùng xuống mặt đất. Nhẹ nhàng, an nhiên như cách sơ vẫn thường đong tấm lòng cho những tâm hồn cần đến sơ.

Nơi bàn tay sơ, tràng hạt đang khẽ đung đưa.

<https://vanhoadatmoi.net/tac-pham/truyen-ngan/dong-tam-long-tac-gia-phero-pham-minh-chau-tuyen-tap-truyen-ngan-dat-moi-2020.html>

Lời Nguyện Tháng Mười

Tháng Mười dâng Mẹ Mân Côi
Lời kinh đã rất lâu rồi thờ ơ
Vì thương...Mẹ cứ mong chờ
Con xin để tặng...cây nhờ để ban

Dòng đời con cứ vội vàng
Chạy theo cơn áo với ngàn lo âu
Đêm về mong giấc ngủ sâu
Con quên có Mẹ cầu bầu cho con

Mẹ ơi ngày tháng mỗi mòn
Con còn có Mẹ lo toan mọi bề
Bao người gồng gánh nhiều khê
Mà đâu biết Mẹ để về tựa nương

Con quen đã được Mẹ thương
Đôi khi lại thấy bình thường thế thôi
Chẳng siêng lần hạt Mân Côi
Ý vào tình Mẹ để rồi chơi vơi

Tự con đã cứ xa rời
Khỏi vòng tay Mẹ để đời cuốn trôi
Chiếc phao là Chuỗi Mân Côi
Cứu con qua khỏi nổi trôi thế trần

Vui Thương Mừng Sáng con lần
Trong tình yêu Mẹ vô ngần bình an
Giữa đời nhân thế làm than
Nguyện tay lần hạt lòng tràn cậy tin...

Anna Anh Đào

Đức Tin Giữa Đời Thường

Têrêsa Hạnh

Ngày nay giữa bọn bề lo toan cuộc sống, việc sống đạo đối với một số người xem ra xa xỉ, họ dành nhiều thời gian cho việc kiếm tiền, kiếm càng nhiều tiền càng tốt, thêm vào đó sự ra đời của mạng xã hội, kỹ thuật số phát triển... thì việc dành thời gian đến với Chúa, đi lễ nhà thờ, đọc kinh sáng tối trong gia đình được thực hiện như một bổn phận (hoặc không có), họ xem đó là nghĩa vụ vì sợ tội hơn là lòng yêu mến Chúa.

Với các tín hữu Kitô là những nghèo khổ neo đơn, tật nguyên; những cụ già bán hàng rong; những người lao động tay chân vất vả, lao động tự do; lao động nhập cư, những anh shipper, những anh (chị) là công nhân vệ sinh, công nhân trong các nhà máy, xí nghiệp, công trường; những người hàng ngày mưu sinh trên đường phố... công việc của những tín hữu này có những đặc điểm riêng: thời gian không ổn định, phải tăng ca hoặc phải làm việc ngày Chúa nhật (nếu không làm theo quy định của cấp trên họ có thể bị thôi việc, cuộc sống sẽ bị ảnh hưởng) nên cách sống đạo, giữ đạo của họ có những nét đặc thù riêng, không theo một trật tự nhất định hoặc không thể đánh giá theo cách thể hiện thông thường mà việc sống đạo, giữ đạo của họ phù hợp với điều kiện, hoàn cảnh của từng cá nhân cũng như tương quan cá vị giữa họ với Chúa.

Nếu như những tín hữu Kitô có công việc ổn định về thời gian, có thể thu xếp tham dự Thánh lễ ngày Chúa Nhật (hoặc hàng ngày) thì những tín hữu là những người lao động kể trên mỗi cá nhân có cách sống đạo, giữ đạo riêng của họ, nhưng cũng rất đa dạng mỗi người mỗi cách: họ có thể tranh thủ chút thời gian để đến với Chúa; họ tận dụng thời gian đi trên đường để lần chuỗi; khi đi ngang qua nhà thờ họ cúi đầu chào Chúa dâng Chúa lời kinh; họ dâng cho Chúa những việc tưởng chừng như rất nhỏ: dắt cụ già hay người mù qua đường, dọn những viên gạch hay chai lọ thủy tinh bị vỡ trên đường, giúp đỡ thai phụ, phụ nữ có con nhỏ; họ thể hiện đức tin qua cách sống đẹp với những người xung quanh như nơi công sở, hàng xóm láng giềng...

Tôi có dịp tiếp xúc với một vài người là lao động nhập cư, lao động tự do, tôi hỏi thăm họ về công việc, về cách sống đạo, một chị trả lời: “do công việc bắt buộc nên có những tuần không thể tham dự Thánh lễ Chúa nhật, những lúc như vậy thì đọc kinh lần chuỗi bù lại”, hoặc có một anh shipper thì nói rằng: “vào những ngày Chúa Nhật cố gắng giao hết hàng cho khách sớm để tham dự Thánh lễ và đó là giờ lễ cuối cùng trong ngày” và tôi cũng ít nhất một lần nhìn thấy những tín hữu

với bộ đồng phục lao động nhiều mồ hôi và bụi khi tham dự Thánh lễ chỉ ngồi ở sân nhà thờ. Dù mỗi người mỗi hoàn cảnh nhưng họ thể hiện đức tin theo cách riêng phù hợp, không (ít) bị ảnh hưởng bởi sự nghèo khó túng thiếu hay những điều bất như ý (ít ra là trong những trường hợp tôi từng chứng kiến).

Dù biết rằng đức tin là ơn Chúa ban cách nhưng không cho con người nhưng nếu con người không mở lòng đón nhận hoặc đức tin ấy không được thực hành, vun đắp theo từng ngày sống, không có sự tương quan với Chúa thì liệu đức tin ấy có bền vững, như lời Thánh Giacôbê Tông đồ đã nói: “Cũng vậy, đức tin không có hành động quá là đức tin chết” (Gc 2,17) hoặc Tin Mừng theo Thánh Mathew có câu: “Không phải bất cứ ai thưa với Thầy: “Lạy Chúa! Lạy Chúa!” là được vào Nước Trời cả đâu! Nhưng chỉ ai thi hành ý muốn của Cha Thầy là Đấng ngự trên Trời, mới được vào mà thôi” (Mt 7,21).

Lời cầu nguyện trong sách Châm Ngôn giúp các tín hữu Kitô có cái nhìn đúng mực về của cải vật chất vì vật chất có nguy cơ ảnh hưởng đến hành vi thờ phượng Chúa cũng như chuẩn mực đạo đức:

“Xin đẩy xa con lời dối trá và chuyện lọc lừa
Xin đừng để con túng nghèo,
cũng đừng cho con giàu có;
chỉ xin cho con cơm bánh cần dùng,
kéo được quá đầy dư, con sẽ khước từ Ngài mà nói:

“Đức Chúa là ai vậy?”

hay nếu phải túng nghèo, con sinh ra trộm cắp, làm ô danh Thiên Chúa của con.”
(Cn 30,8-9)

Lạy Chúa là Ánh sáng thân thương,
giữa những búa vây của u sầu ảm đạm,
xin Chúa dẫn con đi
Đêm thì tối, đường còn xa,
xin Chúa dẫn con đi,
xin giữ bước chân con,
Con đâu dám xin thấy tương lai xa xôi,
chỉ thấy một bước trước mặt cũng đủ rồi.
Chưa bao giờ con như bây giờ,
cũng chưa bao giờ con xin Chúa dẫn dắt.
Con đã quen tự chọn và thấy con đường của mình.
Nhưng giờ đây, xin Chúa dẫn con đi.
Amen! ■

Thánh John Henry Newman

<http://giaophanmytho.net/bai-viet-suy-tu/duc-tin-giua-doi-thuongteresa-hanh-37204.html>

Đứng Lên và Bước Tiếp

Sr. Maria Bùi An

Tĩnh lặng bên đài Đức Mẹ vào buổi chiều tà là cái thú để tôi cảm nhận được niềm bình an chứa chan của đất trời – một niềm bình an đi sâu vào trong cõi lòng. Niềm bình an đó có lẽ không chỉ tôi, mà còn rất nhiều tâm hồn đến nơi đây dù mang tâm trạng nào cũng cảm nhận được, Mẹ đang nhẹ nhàng đưa họ bước vào sự tĩnh lặng đích thực sau những sóng gió của cuộc sống. Và chắc chắn chính qua sự tĩnh lặng đó, biết bao tâm hồn đã được Mẹ chữa lành, để đứng lên và bước tiếp vươn tới cuộc sống tốt đẹp hơn.

Buổi chiều thứ Bảy cuối cùng của tháng 5 – tháng hoa kính Đức Mẹ hôm ấy, theo thói quen sau mỗi buổi tập hát tôi đều nán lại ngồi bên Mẹ một chút, có khi tôi chỉ ngắm Mẹ thôi rồi trở về. Đang tĩnh lặng bên Mẹ, bỗng có một thanh niên bước đến và ngồi ngay bên cạnh (vì chỗ tôi chọn là chiếc ghế đá ở góc khuất, nơi mà tôi thấy mình cảm nhận được niềm bình an thật sự khi đến bên Mẹ). Ngược nhìn gương mặt của anh đượm lên một vẻ buồn bã, cúi nhìn vết thương cắt ngang và hơi sâu trên cổ tay của anh. Có lẽ anh vừa trải qua biến cố gì đó ghê gớm lắm, tôi đánh bạo mỉm cười:

- Chào anh, anh đến cầu nguyện cùng Mẹ à?
- Mẹ nào? Cầu nguyện gì?

Tôi giật mình, anh ta không cùng tôn giáo, vậy anh đến đây làm gì nhỉ? Tôi thực sự tò mò quá:

- Vậy anh đến đây làm gì?
- Đi ngang qua đây, thấy mọi người cứ đi vào rồi ngồi nhìn cái bà kia, nên thử vào xem có gì.

Câu trả lời của anh làm tôi muốn bật cười, nhưng nhìn bộ dạng của anh lúc này tôi không dám cười, nên đành giải thích:

– Đây là Mẹ Maria trong đạo Công Giáo, mọi người đến đây để tìm sự an ủi của Mẹ như là một người mẹ trần gian của chúng ta vậy. Anh thấy không, mọi người đều tranh thủ chạy đến kể cho Mẹ nghe những câu chuyện cuộc đời của mình...

– Nhưng bà ấy làm sao nói được mà an ủi? Anh thắc mắc.

– Mặc dù ta không thấy Mẹ nói như anh và tôi đang nói chuyện. Nhưng lòng mỗi người sẽ cảm nhận được câu trả lời của Mẹ, nếu anh tin thật, nếu anh thật sự để cho lòng mình tĩnh lại anh sẽ nghe được tiếng của Mẹ.

Thấy anh có vẻ gằn gỏi, không giống như bề ngoài nhìn thấy nên tôi tiếp tục:

- Này, vết thương của anh sao lại để hở thế kia nhiễm trùng đó. Làm gì mà cắt phải tay sâu vậy?
- Không, tui tự tử đó.

Ngỡ ngàng trước câu trả lời quá thẳng của anh, nhưng lúc này tôi tin Mẹ là người đã kéo anh vào đây và muốn tôi giúp anh, nên tôi thăm thĩ: “Mẹ ơi, giúp con nha, Mẹ đã kéo anh ấy vào đây và đưa vào chỗ con, thì xin Mẹ hãy giúp con nha”.

Thăm thĩ với Mẹ rồi tôi quay lại nhìn anh, anh tư lự:

– Nhà tui ở cách xa đây lắm, sáng nay khi tự tử không thành, tui đã vọt chạy xuống đường và đi, khi đi ngang qua đây thấy mọi người cứ ngồi chăm chú nhìn vào bà kia, nên tự dưng tui cũng muốn vô.

– Ừ, có nhiều người như vậy lắm, chắc anh đang phải trải qua biến cố lớn trong đời?

Anh gật đầu:

– Người yêu bỏ tui đi lấy chồng, tui thấy đời phủ phàng quá nên chỉ muốn chết đi cho rồi.

– Chắc anh yêu cô ấy lắm nhỉ nên mới làm vậy? Thế còn bố mẹ anh thì sao?

– Bố mẹ thương tui lắm, cả anh chị em cũng vậy, họ đã khuyên bảo rồi dành lấy dao không cho tui làm như vậy nữa. Khi họ đang loay hoay với con dao thì tui chạy xuống đường và đi.

Tôi nhìn anh và tiếp tục:

– Nay anh, bây giờ anh dành một chút thời gian rồi chúng ta cùng làm một phép toán này nhé: Anh thử suy nghĩ và để lên bàn cân, một bên là tình thương của ba mẹ – người đã mang nặng đẻ đau, chăm bẵm anh thành người như ngày hôm nay. Bên cạnh đó còn có tình yêu thương của các anh chị em luôn mong muốn cho anh được sống hạnh phúc. Còn một bên là cô gái xa lạ kia, đến với anh trong một thời gian ngắn ngủi, rồi sau đó đã bỏ anh ra đi theo người khác. Anh thử cân xem? Tại sao vì một giọt mực nhỏ mà anh nỡ vò nát đi một tờ giấy trắng?

Trầm tư một lát anh ngập ngừng:

– Là tui đã sai?

– Không hẳn sai, chỉ là chưa đúng thôi. Anh không nên kết thúc cuộc sống tốt đẹp này cách vô lý như thế? Sóng gió cuộc đời lúc nào chẳng có, điều quan trọng là chúng ta sẽ vượt qua nó bằng cách nào để rồi chúng ta dám đứng lên và bước tiếp thôi. Nếu như cứ gặp khó khăn, đau khổ là tìm đến cái chết thì trần gian này chắc không còn mấy người đâu.

Nói đến đây tôi hỏi thêm:

– Thế anh làm nghề gì?

– Tui làm kỹ thuật viên vi tính. Tôi ngạc nhiên:

– Vậy thì anh phải xem lại mình nhiều hơn nữa: vừa có nghề nghiệp đàng hoàng, gia đình lại dành cho anh nhiều tình thương, anh đã hơn rất nhiều người được có mặt trong cuộc đời này. Vậy anh đã bao giờ cảm ơn đời vì đã ban cho mình nhiều như vậy chưa?

Anh lắc đầu:

– Từ trước đến giờ tui chỉ biết làm và làm, chưa bao giờ tui nghĩ đến điều đó, có lẽ bởi vậy nên khi gặp sóng gió tui bị đánh gục ngay. Tui tệ lắm phải không?

Tôi cười:

– Cũng hơi tệ, nhưng chắc từ giờ sẽ không tệ nữa đâu, vì tôi tin là từ nay anh đã biết cách đứng lên để sống tốt hơn rồi.

Anh cũng cười:

– Có lẽ tui phải trở về thôi, vì gia đình chắc đang mong chờ tin tức tui nhiều lắm, tui đã làm cho tóc mẹ bạc hơn nhiều rồi. Cảm ơn cô nhiều.

Và rồi anh ta cúi xuống gần tôi nói nhỏ:

– Giờ đây tui đã tin vào bà này, bà mà cô gọi là Mẹ – Chính Mẹ đã cứu tui, tui sẽ sống tốt để cảm ơn Mẹ, và sẽ quay trở lại đây mỗi khi có thể.

Nói đoạn, anh cúi chào Mẹ và rảo bước trở về. Riêng tôi thì có một niềm vui tự đáy lòng dâng lên thật kỳ lạ. Tôi thầm thì với Mẹ: Cảm ơn Mẹ thật nhiều vì đã ban ơn này cho con. Nhưng mà Mẹ ơi, nói với người ta trơn tru vậy đó còn chính bản thân con nhiều khi cũng không biết cách đặt lên bàn cân để biết cân bằng cuộc sống đâu, Mẹ có buồn cười con không? Cuộc sống này có nhiều sóng gió phải không Mẹ? Và sóng của cuộc đời con cũng chưa bao giờ tạm ngưng. Nhưng nếu Mẹ muốn sử dụng con trở thành khí cụ để đem làn gió bình an đến với mọi người thì con sẵn sàng. Cảm ơn Mẹ thật nhiều. Xin Mẹ giúp con cũng như những người con của Mẹ đang đi trong cuộc lữ hành trần gian này luôn biết đứng lên và bước tiếp sau những sóng gió của cuộc sống Mẹ nhé. ■

<https://daminhtamhiep.net/2023/01/dung-len-va-buoc-tiep/>

Nỗi Ân Hận Muộn Màng

Maria Thùy Nhi (Thỉnh sinh)

Hãy trân trọng những gì mình đang có, đừng để lúc mất đi mới chột giật mình hối tiếc.

“Mẹ yêu con bằng dòng sữa ngọt
Cha yêu con bằng giọt mặn mồ hôi”

Con bé ngược mắt nhìn ba nó với ánh mắt giận dỗi, giọng nói cũng vài phần trách móc:

– Ba mua quần áo mới cho con đi! Ba không thấy bạn con ai cũng mua hết rồi sao!

Ba nó hiền từ ngoảnh lại phía sau chiếc xe đạp cũ kỹ, cười cười:

– Quần áo con vẫn còn đẹp mà, sao lại đòi mua mới chứ?

Nước mắt chảy nhiều hơn, nó trừng mắt nhìn xuống lòng đường, im lặng không nói thêm câu nào nhưng trong lòng hậm hực. Vậy là ba không quan tâm tới nó nữa! Tết đến rồi, lẽ ra ba phải tự biết để mua đồ mới cho nó chứ, mấy năm trước có khi nào nó phải nhắc đâu. Vậy mà năm nay...

Không gian thật im lặng, tiếng chiếc xe đạp cũ kêu cọt két to hơn mọi ngày. Đâu phải ba nó vô tâm, thờ ơ, không nhớ mua đồ tết cho nó chứ. Nhưng... bây giờ ba nó chưa có đủ tiền. Mới tuần trước, nó bị sốt nên số tiền tiết kiệm trong nhà cũng cạn kiệt rồi. Công việc khuân vác chẳng được bao nhiêu, phải chắt chiu, tần tảo lắm mới có đủ tiền trang trải cuộc sống cho cả hai bố con.

Thời gian gần đây, ngày nào đi làm ba nó cũng để ý đến cái đầm màu hồng trong shop quần áo ở gần công trường, ông chằm cái áo này lâu lắm rồi, lẽ ra đã mua cho nó từ tuần trước, nhưng số tiền ít ỏi còn lại trong nhà phải dùng để chữa bệnh cho nó. Nên cái đầm đến bây giờ vẫn chưa mua được, ông sợ sẽ có ai đó mua nó trước mình, nên lúc nào cũng phải ngó qua rồi mới yên tâm đi làm tiếp.

Không khí trong nhà dạo này có phần căng thẳng hơn, nó trở nên ít nói và hay tránh mặt ba. Lại thêm hôm nay đi học, lũ bạn xúm lại khoe đồ mới:

– Tớ mới mua cái buộc tóc nơ này. Cả đám con gái chụm đầu lại rồi trầm trồ khen.

– Cái áo này mẹ tớ mới mua hôm qua, nó đắt tiền lắm đấy!

Một đứa còn tự tin duỗi thẳng đôi chân: Đôi giày này, tớ mua tận 2 đôi, một đôi hôm nay tớ đi, còn đôi kia để dành đi chúc tết ông bà.

Nó buồn buồn ngồi ở góc lớp, không tham gia vào cuộc trò chuyện, vì nó có đồ mới đâu để mà khoe. Một đứa hỏi:

– Ê, Ly! Cậu mua quần áo mới chưa?

– Mình...mình....

Đứa khác chu môi:

– Nhà nó nghèo rớt mồng tơi. Mẹ thì không có, làm sao mà có quần áo mới được chứ!

Đám bạn mĩa mai, rồi phá lên cười.

Chưa bao giờ nó thấy hận ba nó như hôm nay, nó hận vì đã không cho nó một cuộc sống đầy đủ như các bạn khác.

Dù sống ở quê nhưng nhà nó chỉ có một miếng đất cón con cấm cái lều trú tạm, không có đất cát để làm ăn. Nó chưa hiểu để có tiền cho nó đi học, ba nó phải vất vả như thế nào với nghề thợ hồ. Hằng ngày tranh thủ giờ nghỉ trưa, ông phải chạy vội đi chợ, rồi cộc cạch đạp chiếc xe “lão làng” đến trường đón nó. Hôm nay, thấy bóng dáng nó từ đằng xa, ba nó vể mặt hơn hờ gọi lớn, nhưng nó chỉ đáp lại bằng một thái độ lạnh nhạt, đứng đưng. Nó “quê” với bạn bè vì có một ông bố nghèo, từ

bây giờ, nó ước cả thế giới không ai biết đó là ba nó.

– Hôm nay con học thế nào? Tốt không? Nay ba có tiền mua thịt cho con ăn này! Con vui không?

Nó mím môi không nói gì, chỉ lẳng lặng cúi đầu bước lên xe. Ba nó hiểu tất cả, đôi mắt buồn sụp xuống, nước mắt ông lặng lẽ chảy. Trách được ai khi khả năng ông chỉ làm được tới đó. Bước ra từ cô nhi viện khi mới 13 tuổi, đấu tranh với cuộc sống bực đời để tồn tại. Hơn 30 tuổi, ông quen được mẹ nó khi cả hai cùng làm thuê trong một quán cơm. Cuộc sống vất vả, nhưng ông mãi nguyện với người vợ xinh đẹp và một đứa con sắp chào đời. Thế nhưng, chuyện tương lai chẳng ai nói trước được điều gì. Ngày nó vừa biết gọi tiếng “mẹ” cũng là ngày mẹ nó dứt áo ra đi tìm hạnh phúc mới vì không chịu được cảnh nghèo khổ khi sống với ba nó. Ba nó đau lắm, hận lắm nhưng vì thương nó, ba chôn sâu tất cả đau khổ trong lòng để yêu thương, chăm sóc nó. Ông cố gắng làm việc để có tiền lo cho con có cuộc sống đầy đủ, được bằng bạn bằng bè, nhưng vận may vẫn chưa mỉm cười với ông. Ông thương con lắm và chỉ biết hứa với lòng sẽ cố gắng hết sức cho con gái được vui. Đang chờ con giữa trưa nắng, ông chợt mơ đến chiếc áo đầm màu hồng.

Mấy ngày nặng nề cũng đã qua, con bé đã vui vẻ cười nói trở lại khi ba nó hứa sẽ mua cho nó cái đầm mới màu hồng – màu mà nó thích nhất. Trưa nay ba sẽ mua áo mới cho nó. Nó cảm thấy rất vui, cứ ngóng cho hết giờ học để gặp ba. Không ngồi lì trong sân trường đợi ba nó như mọi ngày vì sợ bạn bè biết người đàn ông nghèo khổ đó là ba nó, hôm nay nó tự đi ra cổng chờ ba đến. Sao mà hôm nay ba lâu đến quá, chắc là đang đi mua áo rồi. Càng chờ nó càng thấy thời gian kéo dài vô tận. Nó bước xuống lề đường để nhìn cho rõ ba hơn. Từ xa, thấy bóng dáng ba bên kia đường với chiếc áo màu hồng trên tay lái, nó chạy thật nhanh đến ba. Bỗng nó nghe một tiếng “rầm” và không hiểu sao nó thấy

đau khủng khiếp. Tiếng kêu, tiếng chân người và hình như có nhiều người bao quanh nó là những gì nó còn mang máng nhớ trước khi ngất lịm.

Vừa chạy xe đến đó, ba nó nhìn thấy hết tất cả. Chiếc xe tông phải nó vội vàng chạy mất. Ông sững sờ không tin vào mắt mình. Ông nhảy xuống khỏi xe đạp, chạy lao vào con. Đôi tay run run, ông rẽ đám đông đến bên con, gào lớn: – Ly, ba mua áo đầm cho con rồi này! Con tỉnh dậy, ba chở về nhà rồi mặc thử cho ba xem nhé! – Ba nó nghẹn ngào trong nước mắt.

Nó được ba cùng những người tốt bụng đưa ngay đến bệnh viện. Cũng may là nó chỉ ngất vì gãy chân quá đau và quá sợ thôi chứ không bị chấn thương sọ não. Trong lúc dưỡng thương, nó phải nằm yên một chỗ không làm được gì cả. Được ba chăm sóc chu đáo, nó thấy hối hận về thái độ mà nó cư xử với ba trước kia.

Đạo này thấy ba hay ở nhà, nên cũng vài lần nó thắc mắc:

– Sao ba không đi làm, ba ở nhà nhiều quá người ta đuổi việc ba thì sao?

– Uhm... uhm... ba đổi việc khác rồi con gái cưng à! Việc này nhẹ nhàng hơn mà cũng có nhiều tiền hơn.

Nó phấn khởi – Vậy hả ba, vậy thì từ bây giờ ba sẽ ở nhà với con nhiều hơn.

Ba nó cười nhưng miệng chát đắng. Thật ra, chẳng có công việc nhẹ nhàng cũng chẳng có việc nào có nhiều tiền hơn như ba nó nói. Từ khi nó gặp tai nạn, cần có người ở bên chăm sóc, ông quyết định bỏ công việc khuôn vác để đi bán vé số dạo, vừa sắp xếp được thời gian như ý muốn, lại vừa dễ dàng đi về với nó. Rồi ông cũng mới trải qua một cuộc phẫu thuật bí mật mà ông đang giấu nó.

Mà cũng lạ lắm, kỳ này nó thấy ông cứ lạ lạ sao đó, rồi dạo gần đây còn có một người phụ nữ lạ mặt cứ thường xuyên lui đến. Thậm chí vài lần nó nghe có tiếng cãi cọ phía bên ngoài.

– Anh trả lại con cho tôi! Nó là con gái tôi anh có quyền gì ngăn cản tôi đưa nó đi.

Tiếng quát lớn ấy là của người phụ nữ ăn mặc đẹp, váy sang, giày cao gót, phấn trắng, son đỏ. Nó cố gắng nghe để hiểu sự việc, nhưng thực sự trong tiềm thức nó không nhớ người đàn bà này là ai, nó có quen biết sao?

– Cô bỏ con đi theo người khác. Giờ cô về đón con. Cô có cảm thấy xấu hổ không?

– Tôi không nói nhiều với anh! Con là do tôi sinh ra. Anh nhìn xem căn chòi rách nát này có xứng đáng để con tôi ở. Anh làm gì có tiền mà nuôi nó ăn học. Chi bằng anh giao nó cho tôi chăm sóc, ít nhất nó được ăn sung mặc sướng, học hành tốt. Tôi sẽ lo cho nó tất cả.

Ba nó im lặng không nói gì như đang suy nghĩ điều gì.

Cho đến một ngày, người phụ nữ ấy lại đến. Ba nhìn nó, giọng khô khốc:

– Nhi, đây là mẹ của con. Con đi với mẹ con để có cuộc sống tốt hơn nhé!

– Cô đem nó đi đi!

– Ba định bỏ con sao ba? Nó bàng hoàng.

– Ba ... con sống với mẹ con sẽ tốt hơn. Ba nhìn nó, hai mắt đỏ hoe, vết nhăn trên trán giật giật, người sạm nắng chai sần khổ sở.

– Con không đi với bà ta đâu! Bà ta đâu có phải là mẹ con. Con đâu có biết bà ta đâu.

– Là mẹ con đó. Con với mẹ đi! Ba không cần con nữa. Ba không muốn lo cho con nữa.

– Ba!... Nó khóc ôm chầm lấy chân ông.

Ba gỡ tay nó ra, đẩy mạnh: – Con đi đi! Đi ngay cho ba! Ba nói con phải nghe lời chứ!

Người phụ nữ lên tiếng kinh khinh: – Con đã nghe ông ta nói rồi đấy! Ông ta không cần con. Mẹ sẽ lo cho con được hạnh phúc, ăn sung mặc sướng, muốn gì cũng sẽ có hết, chứ ở đây mà chết đói à!

Nó đi theo người phụ nữ mà ba nó nói là mẹ nó. Ba không cần nó nữa nên nó phải đi. Nó giận ba bỏ nó!

Ngày nó rời nhà, ngoài trời mưa to lắm. Nó ngồi trong chiếc xe sang trọng, ngoái nhìn lại căn nhà nhỏ xiêu vẹo mà chẳng biết mình đang buồn hay đang vui.

Căn nhà nhỏ xa dần. Nó chợt bật khóc. Mẹ nó cứ thế im lặng lái xe đi

Gần tết, tiết trời thật đẹp. Nó tung tăng dạo bước với đám bạn đang bước vào tuổi xuân thì. Cuộc sống thật dễ chịu, nó muốn gì được nấy vì mẹ muốn bù đắp cho những thua thiệt mà nó đã phải chịu. Đời sống sung túc nơi phố thị đã khiến nó thay da đổi thịt, xinh xắn theo kiểu của một cô tiểu thư nhà giàu. Đang vui vẻ cười đùa cùng đám bạn, nó chợt khựng chân trước một cửa tiệm khi nhìn thấy cái áo đầm màu hồng được trưng bày trong tủ kính, cái áo đầm đó... Quá khứ cơ cực bất chợt ùa về. Trong lòng nó chợt bùng lên một nỗi nhớ: ở quê nhà còn có một người ba đã từng nuôi nó khôn lớn. Một người đàn ông gầy gò, kham khổ mà chân chất đã từng chăm sóc nó chu đáo khi nó bị gãy chân. Không biết bây giờ ba ra sao. Từ lúc nó bị ba bỏ đến giờ cũng đã mấy năm rồi. Nó còn giận mà mẹ cũng chẳng nói gì nên chưa từng nghĩ sẽ về thăm ông, nhưng hôm nay những kỷ niệm cũ như một ma lực kéo nó.

Ngay hôm sau, nó vội vàng thu xếp về thăm quê. Căn nhà cũ nhìn thật hoang vu, lạnh lẽo. Ba nó đâu? Nó băng đồng sang hỏi hàng xóm. Người ta cho nó biết rằng gần một tháng trước ba nó đã qua đời vì bệnh nặng. Trước khi nhắm mắt, ông ấy cứ gọi tên nó, chỉ mong được gặp mặt nó được một lần. Ông nhớ nó lắm, nhưng nó nào hay biết. Người ta đưa cho nó một cái hộp, trong đó là bức hình mà nó chụp lúc tiểu học. Hồi ấy, nó thích chụp hình lắm nhưng làm gì có tiền mà chụp nhiều, chỉ duy nhất một tấm này mà thôi. Trong tấm hình, nó đang cười toe toét. Nhưng người ngoài hình nước mắt dâng trào. Dưới cuối cái hộp là một quyển sổ nhỏ được bọc cẩn thận. Nó run

run lật vội, thì ra là mấy trang nhật kỳ của ba. Nó lướt qua trang đầu:

– Con gái yêu của ba! Hôm nay, chào mừng con đến với thế giới mới. Ba ở đây đợi con đã lâu rồi! Ba hạnh phúc lắm, khi thấy con quơ quơ đôi tay nhỏ xinh trên chiếc giường trong trạm xá. Ba hứa sẽ chăm sóc và yêu thương con thật nhiều!

Trang thứ 2, trang thứ 3, rồi thứ 4..... Những trang cuối cùng là dòng chữ run run:

Ngày ... tháng ...

Hôm nay ba biết con đau và sợ lắm. Ba xin lỗi vì đã không đến sớm hơn để đón con, để con bị tai nạn. Con gái à! Ba đã rất sợ, sợ con sẽ xảy ra chuyện gì vì con là tất cả của ba. Ba có lỗi với con nhiều lắm, vì đã không cho con một cuộc sống sung sướng. Con gãy chân, ba cũng không có đủ tiền trả viện phí cho con. Con đừng trách ba nhé! Ba chỉ có thể đổi quả thận của mình để cho con có một đôi chân lành lặn. Chỉ là một quả thận thôi mà! Không sao đâu con gái, ba sẽ sớm khỏe lại để tiếp tục đi làm, lấy tiền mua cho con thật nhiều quần áo đẹp, thật nhiều đồ ăn ngon nhé! Ba yêu con nhiều.

Ngày ... tháng ...

Mẹ đến đón con. Ba không muốn xa con. Nhưng ở với ba con khổ quá. Chắc con ở với mẹ sẽ tốt hơn, nhưng mà nhìn con đi lòng ba đau như cắt từng khúc. Con là tất cả của ba. Giờ này chỉ con ba một mình ... Ước chi ba còn có con ở đây.

Ngày ... tháng ...

Mấy nay ba đau nhiều. Bác sĩ nói ba nên chuẩn bị sẵn sàng. Ừ, thì ba sẵn sàng hết, chỉ có một điều không sẵn sàng được đó là ... Trời ơi! Ba sẽ không còn cơ hội nào để gặp được con một lần nữa. Con biết ba nhớ con nhiều thế nào không?

Ngày ... tháng ...

Ba đau lắm, ba mong được gặp con, một lần thôi.

Ngày ... tháng...

Có lẽ đây là dòng chữ cuối cùng ba viết cho con. Ba đã mệt lắm rồi. Ba sắp chết! Chắc chắn là ba không thể nào gặp lại con được nữa rồi. Ở với mẹ con sống thật hạnh phúc và sung sướng nhé! Ba yêu con lắm. Khi chết rồi, linh hồn ba sẽ bay đến với con ...

Những dòng chữ chữ nhòe dần đi ...

Nó chợt thấy một nỗi hối hận dâng trào. Tại sao nó chỉ nghĩ được là ba ghét bỏ nó mà không nghĩ được là ba phải hy sinh vì nó! Tại sao cả mấy năm trời nó không may nghĩ đến việc về thăm lại ba! Tại sao nó lại vô tâm với ba như vậy! ...

Hàng ngàn câu hỏi tại sao cứ bao quanh. Nhưng người mất rồi, không thể nào trở về được nữa mà cũng chẳng có tấm hình nào còn lại để nó nhớ về ba. Tất cả những gì còn lại chỉ là hình dáng ba hao gầy năm cũ và một nỗi nhớ mênh mông! Nó thầm thì:

– Ba ơi, con vô tâm quá, ba tha lỗi cho con nhé!

Ngoài trời đang nắng chói chang bỗng có đám mây lướt qua khiến bầu trời dịu lại. Nó ngược nhìn lên đám mây trắng trông hình thù giống như hình một người đàn ông đạp xe, thốn thức: có phải ba đó không? ■

<https://daminhtamhiep.net/2022/05/noi-an-han-muon-mang/>

775 Rt 1 South (trong ShopRite Plaza)

Edison, NJ 08817

732.985.7977

phoanhdaonj.com

Các Món Đặc Biệt

☐ Phở Thổ Đá	☐ Bún Măng Vịt
☐ Phở Filet Mignon	☐ Gỏi Ngó Sen Tôm Thịt
☐ Phở Đuôi Bò	☐ Cánh Gà Chiên Nước Mắm
☐ Bún Bò Huế	☐ Bánh Xèo

Đầy đủ các món ăn thuần túy quê hương.

Mùi vị thơm ngon ♦ Khung cảnh ấm cúng

Tiếp đãi ân cần ♦ Đậu xe thoải mái

Kính Chúc Quý Khách Đồng Hương Năm Mới

An Khang ♦ Thịnh Vượng ♦ Thái Hòa

MỞ CỬA 7 NGÀY TRONG TUẦN

Chúa Nhật - Thứ Năm	11:00AM - 9:00PM
Thứ Sáu - Thứ Bảy	11:00AM - 10:00PM

 Diem Chau

KỶ NIỆM 20 NĂM THÀNH LẬP

Đồng hành

Trao gửi yêu thương
gửi quà từ Mỹ về Việt Nam

CHỈ TỪ \$ 2.99 /LB *

* KHUYẾN MÃI CÓ GIỚI HẠN ĐỂ BIẾT CHI TIẾT
GỌI HOẶC NHẮN NGAY

856 356 2480

CÓ NHẬN ĐẠI LÝ CÙNG LÀM SHIP VN. CÓ GIÁ TỐT HƠN CHO NHIỀU KG

Dr. Thuong Le Dinh M.D.
Dr. Susan Thanh Ngoc Nguyen D.M.D.

2010 Park Ave South Plainfield, NJ 07080

ĐT: (908) 769-7881

Fax: (908) 769-0061

SỨC KHOẺ LÀ VÀNG

Tín Nhiệm và Tận Tâm Phục Vụ Quý Vị Đồng Hương

Y Khoa:

Bác Sĩ Lê Đình Thương

Nha Khoa:

Nha Sĩ Susan Nguyễn Thanh Ngọc

Kinh Nghiệm - Tận Tâm - Nhẹ Tay

Giờ Mở Cửa:

Thứ Hai/Ba/Năm 10:00AM - 6:00PM

Thứ Tư/Chúa Nhật Đóng Cửa

Thứ Bảy 10:00AM - 2:00PM

Thứ Sáu Theo Hẹn

Cung Chúc Vạn Năm

Kính Chúc Quý Vị Đồng Hương Một Năm Mới

Thành Công, Hạnh Phúc và Khỏe Mạnh

Downtown Renal Medicine, PC
Bác sĩ Nguyễn Đăng Dũng
202 Canal St. Suite 305, New York NY 10013

Tel:(212) 334-8108 – Fax (212) 334-8147

- Board Certified in Internal Medicine
- Board Certified in Nephrology
- Fellow of American College of Physicians (FACP)
- Fellow of the American Society of Nephrology (FASN)
- Medical Co-Director, Chinatown Dialysis Center
- Attending Physician, NYU Downtown Hospital
- Attending Physician, St. Vincent Hospital Manhattan
- Attending Physician, Lower Manhattan Dialysis Center

Tốt Nghiệp Chuyên Khoa Nội Thương
Y Khoa Đại Học New York
Chuyên Trị: Các bệnh về tim, phổi, bệnh thần kinh, bệnh về máu, bệnh tiêu hóa, bệnh nội tiết, bệnh dị ứng, bệnh phong thấp, bệnh ngoài da và hoa liễu.

- Nhận MEDICARE, BCBS, HIP, UNITED HEALTHCARE, OXFORD, GHI, CIGNA, AETNA, MULTIPLAN, HEALTH FIRST, HEALTHNET và nhiều Bảo Hiểm khác
- Giá đặc biệt nếu đồng hương không có Bảo Hiểm.

Trường hợp khẩn cấp
Khám bệnh trong ngày
phòng mạch mở cửa hoặc
gọi (212) 334-8108

ĐẶC BIỆT

- Nhận giúp đồng hương khám sức khỏe:
- Chích ngừa và cố vấn
 - Du Lịch
 - Bằng Nail Certificate
 - Bằng Marriage Certificate

Tốt Nghiệp Chuyên Khoa Thận, Đường Tiểu và Áp Huyết Cao tại Albert Einstein College of Medicine, New York
Chuyên trị: Các bệnh về thận, đường tiểu, và áp huyết cao; chạy thận nhân tạo, sửa soạn ghép thận. Nhận cố vấn về thận cho Bác Sĩ chuyên

Giờ Làm Việc

Thứ Hai, Tư, Sáu: Từ 11 am đến 6:30 pm
Thứ Ba: Từ 1 pm đến 6:30pm
Thứ Năm & Bảy: Nghỉ
Chủ Nhật và những ngày lễ lớn:
Đóng Cửa

Dũng Chúc Tân Xuân

VN AUTO SERVICE

Tiệm Sửa Xe

Tel: 732-317-8285

300 Plainfield Ave. Suite A, Edison, NJ 08817

- Nhận sửa các loại xe
- Đặc Biệt chuyên về Honda

Honda Master Technican
Trên 25 năm kinh nghiệm

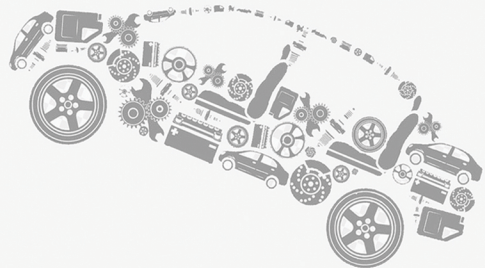
Business Hours:

Monday - Friday

8:00AM - 6:00PM

Saturday: 8AM- 4PM

SUNDAY CLOSED

Nhận tất cả các loại credit

Nhận Apple Pay

Bớt 10% cho Đồng Hương

McCriskin-Gustafson
FAMILY OF FUNERAL HOMES • INDEPENDENT & LOCAL
www.mccriskinfuneralhome.com

Piscataway ♦ Middlesex ♦ South Plainfield

♦ *Pre-Arrangements* ♦ *SSI/Medicaid Protection* ♦ *Cremation Services*
Customized Cultural Services ♦ *Financial Assistance Available*

“Independent Family Owned & Operated Funeral Homes”

Proudly Supports

*The Vietnamese Community
of the Metuchen Diocese and
Our Lady of Czestochowa RC Church*

James A. Gustafson - President Manager N.J. Lic. No. 4205
Richard W. McCriskin, II - Vice President N.J. Lic. No. 4564
Daniel M. Erickson - Director N.J. Lic. No. 4798
Kerri-Anne Krapf - Director N.J. Lic. No. 5045
Jack Cochrane - Director N.J. Lic. No. 5376

“At a Difficult Time, Experience Does Count”

908-561-8000

LUU'S

AUTO REPAIR. INC.
327 Bound Brook Rd
Middlesex. NJ 08846
Đ.T. (732) 968-8986

ĐẶC BIỆT

* Chuyên sửa các loại xe Nhật

- ⇒ ACURA
- ⇒ HONDA
- ⇒ TOYOTA
- ⇒ NISSAN
- ⇒ MAZDA
- ⇒ MITSUBISHI

* Hơn 30 năm kinh nghiệm.

* Cựu chuyên viên huấn luyện của hãng
American Honda Motor.

* Thợ máy chính lâu năm cho các đại lý
Honda

SPECIALIZED IN:

- State Inspection &
Emission, Repair facility
- Engine & Transmission
- Check all Computer
System
- Front & Rear Suspension
- Brake System
- Engine Tune Up

ENERGYCEL™
Produced by FEG Mfg., Corp

- Increases Engine Efficiency
- Increases Fuel Economy
- Reduces Emissions
- Lifetime Warranty
- No Maintenance
- Made in the USA

GIỜ MỞ CỬA:

Thứ Hai-Thứ Sáu : 8 AM – 6 AM

Thứ Bảy: 9 AM – 4 PM

Chúa Nhật: Đóng Cửa

ĐẶC BIỆT

Bớt 10% Cho Người Đồng Hương

Kính Chúc Quý Vị Một Năm Mới An Khang Thịnh Vượng

EQUITABLE ADVISORS

Long Ngô
Financial Professional
CA Insurance Lic. # 0I38505
long.ngo@equitable.com

T: 732.452.7213 M: 201.388.6492 F: 732.906.3618
333 Thornall St, 8th floor
Edison, NJ 08837
equitable.com

Chúng tôi cung cấp các dịch vụ:

- Business Planning
- Estate Planning Strategies
- Retirement Planning
- Insurance
- Asset Allocation
- Education Planning ⁽¹⁾
- Tax Planning ⁽²⁾
- Survivorship Planning
- Disability-Income Insurance
- Long-Term Care Insurance
- Hoạch Định Kinh Doanh
- Các Sách Lược Hoạch Định Tài Sản
- Hoạch Định Hưu Trí
- Bảo Hiểm
- Phân Phối Của Cải
- Hoạch Định về Giáo Dục ⁽¹⁾
- Hoạch Định về Thuế ⁽²⁾
- Hoạch Định cho Người Thừa Kế
- Bảo Hiểm Lợi Tức Tàn Tật
- Bảo Hiểm Chăm Sóc Dài Hạn

Securities offered through Equitable Advisors, LLC (NY,NY 212-314-4600), member FINRA/SIPC (Equitable Financial Advisors in MI & TN). Annuity and insurance products offered through Equitable Network, LLC, which conducts business in CA as Equitable Network Insurance Agency of California, LLC.

T & S AUTO REPAIR

297 Vail Avenue ★ Piscataway, NJ 08854
(Off Washington Ave. at corner of Vail Ave. & New Market Rd.)

Phone: (732) 424-7900 ☎ Fax: (732) 424-3988

ACURA – HONDA – TOYOTA

LEXUS – INFINITI- NISSAN

MAZADA - SUBARU - MITSUBISHI

- ☞ Engine repair and rebuild
- ☞ Exhaust system
- ☞ Transmission and clutch
- ☞ Timing belt/chain
- ☞ State inspection

- ☞ Engine performance diagnose
- ☞ Heating & Air conditioning
- ☞ Electrical diagnose
- ☞ Engine tune up

All Work Guaranteed
6 months or 6,000 miles on O.E.M. parts
(No guarantee on customer supplied
parts and used parts)

Over **30** Years of Experience
Complete Factory Trained
“A” Technician
Factory Honda & Acura Accessories

HOURS of OPERATION

Monday - Friday: 8:00AM - 5:00PM

Saturday 9:00AM - 2:00PM

Sunday - Closed

Huy Nguyễn & Sơn Nguyễn

Kính Chúc Quý Khách Chủ Một Năm Mới An Khang và Thịnh Vượng

EST. 1997

BAGEL PANTRY

Metuchen & South Plainfield

DELIVERY

Monday - Friday
8:00 AM - 12:00 PM

134 SOUTH PLAINFIELD AVE
SOUTH PLAINFIELD, NJ

(908) 791 - 0076

545 MIDDLESEX AVE
METUCHEN, NJ

(732) 632 - 3100

homemade soups

Our soups are made fresh daily!
Stop in and find out what is in our kettles!
(seasonal)

We offer an array of baked items and deli salads!

Stop by, call in, or follow us on Instagram
and Facebook to keep informed on
daily, holiday, and seasonal specials!

Bagel Pantry is proud to be a
South Plainfield and Metuchen tradition!

We offer catering!
Call for more information.

Bagel Pantry

@bagel_pantry

SAIGON

RESTAURANT

Vietnamese Cuisine

2239 South Clinton Avenue
South Plainfield, NJ 07080

<https://saigonrestaurantsp.wixsite.com/saigonrestaurant>

Tel: (908) 561 - 9085

BUSINESS HOURS

Monday: CLOSED

Tues. to Thurs.: 10:00am - 9:00pm

Fri. to Sun.: 10:00am - 9:00pm

We Cater For Any Occasion !!!

Saigon Welcome

Cảm Tạ

Cộng Đoàn Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời xin chân thành cảm tạ và ghi ơn quý thân chủ quảng cáo, quý vị ân nhân và quý vị mạnh thường quân đã hỗ trợ tinh thần, vật chất để giúp hoàn thành cuốn đặc san Xuân Giáp Thìn, 2024.

Cộng Đoàn xin kính chúc quý vị một Năm Mới an lành, sức khỏe, tràn đầy yêu thương hạnh phúc.